

చందమామ

ఏప్రిల్ 1993

RS
4

భక్తవీర

హాస్యం

విచ్చి వచ్చుక
అలా ఏ కే లాక్స్ కేంగ్
అనిదానిక

మిలాము రుహాణం
లాక్స్ కేంగ్ కోసం
ప్రయత్నం

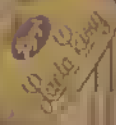
మీద
పేజీ నెంబర్ 3
లాక్స్ కేంగ్ అనిదా

విచ్చివచ్చు
కోరికలను
అనిదానిక

హాస్యం లాక్స్ కేంగ్ దారిలో వెళ్లండి

భలే రుచి మీరు తింటున్నారే వుంటారు!

మీరు చదువుతున్నారా?

వనిత

అంతర్జాతీయ మహిళా సంవత్సరంలో

ఉదయించి వదిలేడు సంవత్సరాలుగా

మన వనితల వికాసానికి తోడ్పడుతున్న

ఎకైక పత్రిక **వనిత**

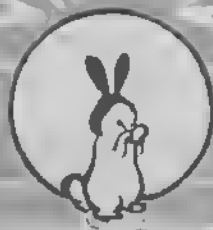
నెలతల ప్రియ నెచ్చెరి

• విజ్ఞానానికి

• వికాసానికి

• వినోదానికి

ఇది మన భారత ప్రభుత్వం

చందమామ

ఏప్రిల్ 1993

ఈ సంచికలో కథలు-వింతలు-విశేషాలు

వార్తలు-విశేషాలు	...	9	పాగరుబోతు సిద్ధయ్య	...	37
సోమరిపెశాచం	11	నిర్భయురాలు	...	41
బిచ్చగాడి తెలివి	...	16	వీరహనుమాన్-35	...	45
విచిత్రపుష్పం	...	17	ఇద్దరు మిత్రులు	...	53
అదనపుఅర్హత (బే.క.)	...	25	తిట్లూ-శాపనార్థాలూ	...	60
చందమామ కబుర్లు	...	32	ప్రకృతి వింతలు	...	63
చందమామ అనుబంధం - 54	..	33	పోటీ వ్యాఖ్యల పోటీ	...	65

విడి ప్రతి : 4.00

సంవత్సర చందా : 48

Aao Bachhon,
Naachen Gayen
Pyare, Pyare.
Rang Lagayen

Abhi Scheme
Chalu Hai...
Free!
Luxor Sketch Pen
with 3 pieces
of ILU vests

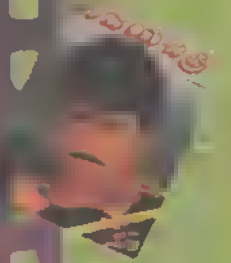
Lyril®
200
SERIES

Mudra 11:205:93

21వ వందల సంవత్సరం
 పిమ్మి వదిలించుకు
 ప్రభుత్వ చరిత్రలకు చేతులు వదిలించు
 వెలిసి. యిది వదిలించుకు
 అది ప్రభుత్వలలోను
 ఉత్తమోదయించు
 పెంపొందించు దేవుని
 కృపివేస్తున్నా

ఎల్లూ మామయ్యల

వందల సంవత్సరం
 వందల సంవత్సరం

చందమామ

సంస్థాపకుడు : 'చక్రపాణి'

సంచాలకుడు : నాగిరెడ్డి

శాంతిశతాబ్దం

గత జనవరి 3వ తేదీ చరిత్రలో చాలా ప్రాముఖ్యతను సంతరించుకున్న రోజు. తమ వద్ద ఉన్న అన్యాయుధాలను తగ్గించుకోవడానికి అమెరికా, రష్యా దేశాలు ఆ రోజు ఒక ఒడంబడికను కుదుర్చుకున్నాయి. అప్పటి అమెరికా అధ్యక్షుడు జార్జిబుష్, ముస్కోవర్ పర్యటనకు వచ్చినప్పుడు, రష్యా అధ్యక్షుడు ఎల్నిన్తో కలిసి ఆ ఒడంబడికలో సంతకం చేశారు.

'ఎస్.టి.వి.ఆర్.టి. II'గా పేర్కొన్న ఈ ఒడంబడిక ఏర్పడిన వార్తను అన్ని పత్రికలూ పతాకశీర్షికలతో ప్రచురించాయి: జనవరి 3వ తేదీ ఉదయం, ఉభయదేశాల అధ్యక్షులూ, వారి భార్యలతో కలిసి— క్రెమ్లిన్లో బాలబాలికల కోసం ఏర్పాటు చేసిన నూతన సంవత్సర వేడుకలను చూడడానికి వచ్చారు. ఆ వేళే అక్కడ నేలది బాలబాలికలతో పాటు వివిధ రంగాలకు చెందిన ప్రముఖులు పలువురు హాజరయ్యారు. ప్రధాన కార్యకర్త ముఖ్య అతిథులను ప్రేక్షకులకు పరిచయం చేశాక, "మన జీవితాలకు శాంతి సమకూర్చే ఒక అద్భుతమైన ఒడంబడిక ఈ రోజు సంతకం కానున్నది," అని చెప్పి, ఒడంబడిక లోని ముఖ్య అంశాలను వివరించాడు.

ఆ తరువాత ఆ ఒడంబడికను, అమెరికా అధ్యక్షుడు, 'మానవజాతి ఆశా కిరణం'గానూ, రష్యా అధ్యక్షుడు, 'ప్రపంచరక్షణకు హామీ'గానూ అభివర్ణించారు.

ఈ ఒడంబడికను కేవలం రక్షణకు హామీగా మాత్రమే కాకుండా సంపూర్ణ నిరాయుధీకరణకూ, శాశ్వత ప్రపంచ శాంతికి, దోహదం చేసేదిగా ఉండాలని యువతరం కాంక్షిస్తున్నది. అయుధాలను కేవలం రక్షణకు మాత్రమే ఉపయోగించుకునే రోజులు రావాలి. మునుముందు 'శాంతిశతాబ్దం' కోసం ప్రతి ఒక్కరూ పాటుపడాలి!

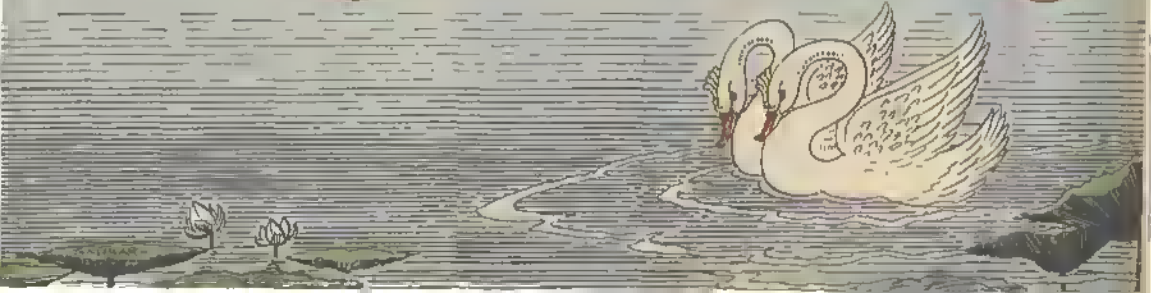
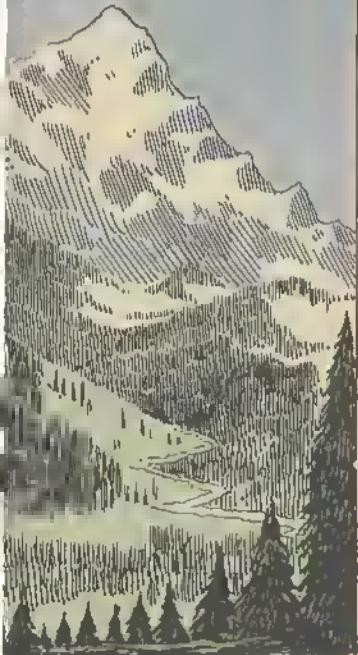
సంపుటి 91

ఏప్రిల్ '93

సంచిక : 4

విడిప్రతి : 4.00

సంవత్సర చందా : 48.00

దూరతీరాలలో ఉన్న మీ బంధుమిత్రులకు
మీరు ఇవ్వదగిన ప్రయాతి ప్రయమైన కానుక

చందమామ

వారికి కావలసిన టాప్ లో చందమామను అందజేయండి :

అస్సామీ, తెంగాలీ, ఇంగ్లీష్, గుజరాతీ, హిందీ, కన్నడం, మలయాళం,
మరాఠీ, ఒరియా, సంస్కృతం, తమిళం, తెలుగు.

దూరదేశంలో ఉన్నప్పటికీ వారికి మాతృదేశంలో ఉన్న మధురానుభూతిని కలిగించండి .

నంబత్తుర చందా :

లక్ష్మీలియా, జపాన్, మలేషియా & శ్రీలంక

సీ మెయిల్ ద్వారా : రూ. 105.00 ఎయిర్ మెయిల్ ద్వారా : రూ. 252.00

ప్రాన్స్, సింగపూర్, ఇంగ్లండు, ఆమెరికా,
చక్రమజర్మనీ & ఇతర దేశాలు

సీ మెయిల్ ద్వారా : రూ. 111.00 ఎయిర్ మెయిల్ ద్వారా : 252.00

మీ చందాను 'చందమామ వర్లికేషన్స్' పేరు మీదుగా డిమాండ్ డ్రాఫ్ట్ ద్వారా గాని,

మనిఅర్డర్ ద్వారా గాని కింది చిరునామాకు పంపండి :

నర్మల్లేషన్ మేనేజర్, చందమామ వర్లికేషన్స్, చందమామ రిథింగ్స్, వరదేశవి, మద్రాసు-600026

కెనడాలో ఘర్షణలు

మరెక్కడయినా మంచిమిత్రులుగా ఉండవచ్చు గాని, కెనడాలో మాత్రం ఇంగ్లీషువాళ్ళు, ఫ్రెంచివాళ్ళు గత రెండు వందల సంవత్సరాలుగా ఘర్షణ పడుతున్నారు. ఇంగ్లాండు, ఫ్రాన్స్ దేశాల మధ్య కెనడా గురించి ఉన్న రాజకీయవివాదాన్ని అంతం చేయడానికి, కెనడాను సమైక్యపరచడానికి ఏలుగా ఇటీవల ఒక రెఫరెండం అంటే, ప్రజాభిప్రాయసేకరణ జరిపారు. మొత్తం పది రాష్ట్రాలలో ఏడు రాష్ట్రాలు వారి కోరికకు వ్యతిరేకంగానూ, మిగిలా మూడు రాష్ట్రాలు అనుకూలంగానూ తీర్పునిచ్చాయి.

ఈనాటి కెనడాను దాదాపు 500 సంవత్సరాలకు పూర్వం అంటే 1497వ సం॥లో ఇంగ్లీషు నావికుడు జాన్ కాబోట్ కనుగొన్నాడు. అతడు ఆనాడు న్యూఫౌండ్ ల్యాండ్ నూ, నోవా స్కాషియానూ చేరుకున్నాడు. ఆనాటి నుంచి ఇంగ్లాండు ఆ ప్రాంతం మీద అధికారం వహిస్తున్నది. మరొక యాభై సంవత్సరాల తర్వాత, ఫ్రెంచి నావికుడు జాకెస్ కార్డియర్ ఈనాటి క్యూబెక్ కు దక్షిణంగా ఉన్న ఒక గ్రామాన్ని చేరుకున్నాడు. అక్కడి రెడ్ ఇండియన్లు ఆ ప్రాంతాన్ని 'కానాడా' అని పిలవడం విన్నాడు. కెనడా అనేమాట 'కానాడా' అనే మ్యూరాన్ భాష మాటనుంచే వచ్చిందని చెబుతారు. ఫ్రెంచి ప్రభుత్వం దానిని 'న్యూఫ్రాన్స్' పేరుతో తమ అధీనంలోని ప్రాంతంగా ప్రకటించింది.

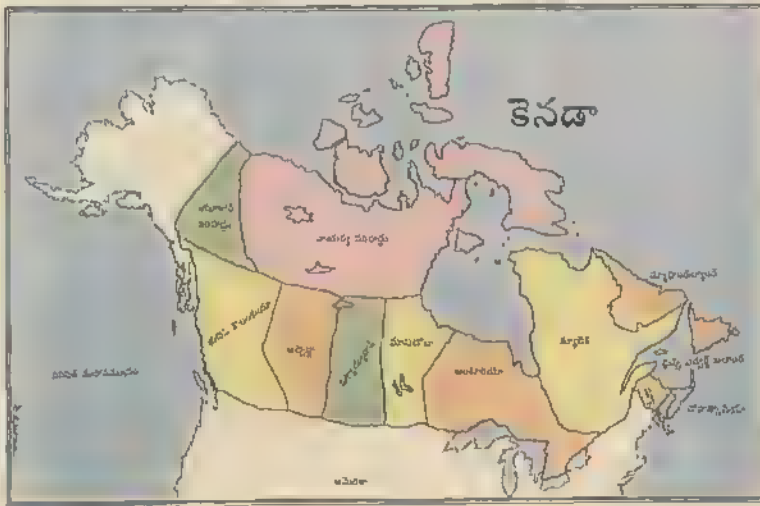
17వ శతాబ్దంలో ఇంగ్లాండ్, ఫ్రాన్స్ ల మధ్య ప్రత్యక్షంగా ఘర్షణలు ఆరంభమయ్యాయి. 1713వ సం॥లో జరిగిన 'ట్రెక్స్ ఒడంబడిక' ప్రకారం ఇంగ్లాండు కొన్ని ప్రాంతాలను రాబట్టుకున్నది. ఏడేళ్ళు సాగిన యుద్ధం తర్వాత 1769వ సం॥లో ఏర్పడిన 'ప్యారిస్ ఒడంబడిక' ప్రకారం కెనడా బ్రిటన్ వశమయింది. మరొక వంద సంవత్సరాలలో క్యూబెక్, ఆంటారియో, నోవాస్కాషియా, మ్యాంటూన్స్ విక్ రాష్ట్రాలు ఒకటిగా ఏర్పడ్డాయి. మరి కొన్నాళ్ళకు వాటితో మానిటోబా, బ్రిటిష్ కొలంబియా, అల్బెర్తా, సస్కాచ్యువన్ రాష్ట్రాలు కూడా కలిశాయి.

1931వ సం॥లో ఏర్పాటు చేసిన 'వెస్ట్ మినిస్టర్ శాసనం' ప్రకారం, ఆ సువిశాల దేశం బ్రిటిష్ కామన్వెల్త్ కు లోబడిన స్వతంత్ర ప్రాంతంగా నిర్వచింపబడింది. అయితే, క్యూబెక్

వంటి ప్రాంతాలలో అధిక సంఖ్యాకులయిన ఫ్రెంచి ప్రజలు తమ భాష, సంస్కృతి రక్షణకోసం ఆందోళన జరపసాగారు. ఆ కారణంగా రెండు వైపుల నుంచి విభజన కోసం ఒత్తిడులు రాసాగాయి.

గత రెండు సంవత్సరాలుగా విభజనవాదాన్ని అరికట్టడానికి తీవ్రమైన ఆలోచనలు, సంప్రదింపులు వాదోపవాదాలు సాగుతున్నాయి. ప్రధానమంత్రి బ్రియాన్ మక్రొనీ- పది రాష్ట్రాల మంత్రులతో కలిసి రాజ్యాంగంలో కొన్ని సంస్కరణలు తీసుకురావాలని ప్రయత్నించాడు. క్యూబెక్ కు ప్రత్యేక స్థానం కల్పించడం, సెనేటును నామినేషన్ ద్వారా కాకుండా ఎన్నుకునే వీలు కల్పించడం, స్థానికులయిన రెడ్ ఇండియన్లకూ, ఎస్కిమోలకూ స్వయం పాలనాధికారం ఇవ్వడం ఆ సంస్కరణలలోని ముఖ్య అంశాలు. ఈ విషయంలో వాళ్లు 1992 అగస్టు 28వ తేదీ ఒక ఒప్పందానికి వచ్చారు.

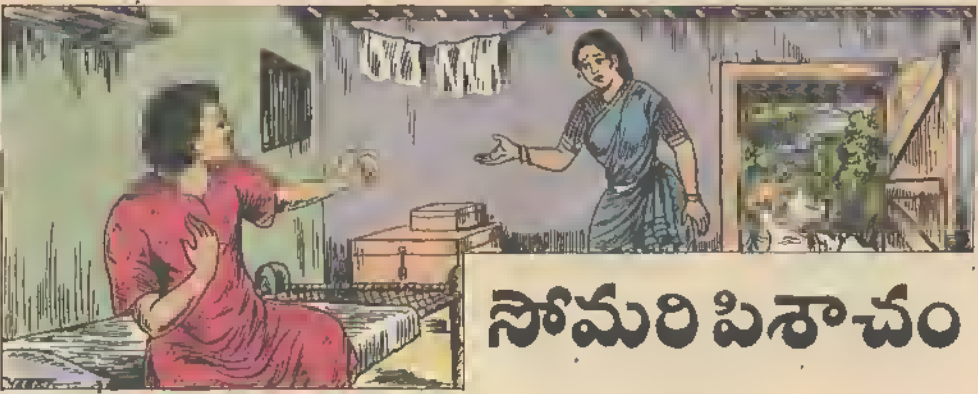
కాబట్టి ఇటీవల జరిగిన రెఫరెండం ఒకే ఒక ప్రశ్నను మాత్రం అడిగింది: "ఆగస్టు 28వ

తేదీ జరిగిన ఒప్పందం ప్రకారం రాజ్యాంగ సవరణకు మీరు అంగీకరిస్తున్నారా?"

క్యూబెక్ అందుకు అంగీకరించలేదు. ఎందుకంటే, ఆ సంస్కరణల ద్వారా దానికి స్వతంత్ర ప్రతిపత్తి రాదు. కెనడాలో అత్యధిక జనాభాగల ఆంటారియో కూడా ఆ అభిప్రాయాన్ని తీరస్కరించింది. నోవాస్కాషియా, మానిటోబా, సస్కాచ్యువాన్, ఆల్బెర్టా, బ్రిటిష్ కాలంబియా కూడా ఆ అభిప్రాయాన్ని నిరాకరించాయి. న్యూఫౌండ్ లాండ్, న్యూబ్రన్స్విక్, ప్రిన్స్ ఎడ్వర్డ్ ఐలాండ్— ఈ మూడు రాష్ట్రాలలో మాత్రం ఈ అభిప్రాయానికి మద్దతు లభించింది. అయితే, ఫెడరల్ పార్లమెంటు, పది రాష్ట్రాల శాసనసభల అంగీకారం తోనే రాజ్యాంగ చట్టాన్ని సవరించడం సాధ్యమవుతుంది.

రెఫరెండం ద్వారానే కాకుండా ఇతరత్రా కూడా ప్రజల మద్దతు కోల్పోయిన మక్రొనీ ప్రధానమంత్రి పదవిని రాజీనామా చేశాడు.

సోమరి పిశాచం

తోటపల్లె అనే ఊళ్ళో వుండే వరాంకుశం అనేవాడు పరమబద్ధకస్థుడు, సోమరి. వాడికి చిన్నతనంలోనే తల్లి పోవడంతో, తండ్రి అల్లారుముద్దుగా పెంచాడు. ఇప్పుడు పాతికేళ్ళవయసునిండినా వాడికి ఇక్కడి వస్తువు అక్కడ పెట్టడానికి బద్ధకం. పొద్దున్నే తండ్రి గేదెలపాలు తీసి, నాలుగిళ్ళల్లో పోసి, వంట చేసి పొలం పనులకు పోయాక వాడు నిద్ర లేచేవాడు. తర్వాత భోజనం చేసి, సాయంత్రం దాకా ఊళ్ళోని మిత్రులతో హాయిగా కబుర్లాడుతూ కాలక్షేపం చేసి, చీకటిపడే వేళకు ఇల్లుచేరేవాడు.

పరాంకుశం సోమరితనం ఎరిగిన వాళ్ళు కావడంతో, ఊళ్ళో వాడికెవరూ పెల్లనివ్వలేదు. ఎంతో ప్రయత్నం మీద, నాలుగు ఊళ్ళ అవతలవున్న నాగమణితో వాడి పెళ్ళి జరిగింది. పెళ్ళిలో వాడు, 'తాలిబొట్టుకు మూడుముళ్ళు వేయడం ఎందుకు? ఒక్క

ముడి గట్టిగా వేస్తే సరిపోదా!' అంటూ పురోహతుడితో గొడవపడుతున్నప్పుడే, భర్త సోమరితనం అర్థమైపోయింది, నాగమణికి.

ఆమె కాపరానికి వచ్చిన నెల రోజుల తర్వాత, ఒకనాడు వరాంకుశంతో, "అలా తిని కూచుంటే పొద్దెలా పోతుంది! అవతల మీ అయ్యకి అరవై ఏళ్ళుదాటాయి. ఆయనకు పొలం పనుల్లో సాయంగా వుండవచ్చుగదా," అన్నది.

ఆ మాటలకు పరాంకుశం ముఖం చిట్టించుకుని, "బావుంది, మహా బావుంది! ఈ రోజు మా అయ్యకు పొలం పనుల్లో సాయపడమంటావు. రేపు నీకు వంట పనుల్లో చేసాయం ఇవ్వమంటావు. నీకు తెలీదు— ఏ శరీర శ్రమా పడకుండానే, నా బ్రతుకు హాయిగా జరిగిపోతుందని, చిన్నతనంలోనే నా జాతకం చూసిన ఒక కోయ వాడు చెప్పాడు!" అన్నాడు.

మాచిరాజు కామేశ్వరరావు

ఇలా ఒక సంవత్సరంన్నర కాలం గడిచింది. పరాంకుశం తండ్రి చనిపోయాడు. వాడి భార్య ఒక మగబిడ్డను కన్నది. అయినా పరాంకుశంలో ఎలాంటి మార్పు రాలేదు. నాగమణి చంటి బిడ్డతో ఇంటిదు పసి చేసుకుని, పొలం పనులకు కూడా వెళ్ళి పని వచ్చేది.

ఒకరోజు ఎండ తీవ్రంగా వుండడంతో, పది మాసాల కొడుకును భర్తకు అప్పగించి పాలానికి వెళ్ళింది నాగమణి. ఆమె సాయం కాలం తిరిగి వచ్చేనరికి పిల్లవాడు పెరట్లో వున్న పాతకాలపు దిగుడుబావికేసి పాకుతూ పోతున్నాడు. పరాంకుశం కొంచెందూరంలో ముక్కాల్పిపట మీద కూర్చుని, తాపీగా వాడి కేసి చూస్తున్నాడు.

ఇది చూసి నాగమణి కెప్పున అరచి, చేతిలో వున్న తట్టను కింద పారేసి, చప్పున వెళ్ళి కొడుకును ఎత్తుకుని, పరాంకుశంతో, “బిడ్డ, నేను రావడం ఒక్క క్షణం అలన్యం అయింటే బావిలో పడేవాడు. అలా చూస్తూ కూర్చున్న నువ్వు తండ్రివా? కసాయి వాడివా?” అన్నది కోపంగా.

“ఎలాగూ నువ్వు వచ్చే వేళయిందని అగాను. అనవనరంగా నేను కూర్చున్న చోటి నుంచి లేచి వెళ్ళడం దేనికి?” అన్నాడు పరాంకుశం నవ్వుతూ.

“ఛీ, నిన్నూ నీ సోమరితవాన్ని చూస్తూంటే అనహ్యం వేస్తున్నది. ఈ చాకిరీ ఎక్కడ చేసుకున్నా నాకూ, నా బిడ్డకూ ఏ లోటూ రాదు. ఇక్కడుంటే నా బిడ్డకూడా దక్కేట్టు

లేదు,” అంటూ కొడుకును తీసుకుని నాగమణి పుట్టింటికి వెళ్ళిపోయింది.

వక్కన వున్న అరుగుకు వారగా ఆనించి వున్న మంచాన్ని వాల్చే వాళ్ళు లేకపోవడంతో, రాత్రి రెండోజామువరకూ ముక్కాలి పీటమీదే కునిసిపాట్లు పడుతున్న పరాంకుశం, ఏదో అలికిడయి కళ్ళు తెరిచాడు. అతడికి అరుగుమీద కూర్చునివున్న పెళాచం ఒకటి కనిపించింది.

పరాంకుశం ఏమాత్రం భయపడకుండా, “ఇంత అర్థరాత్రివేళ దేవతలా వచ్చావు! సంగతేమిటి? ముందు ఆ మంచం కాస్త ఇటు వాల్చు,” అన్నాడు.

“నేను సోమరిపెళాచాన్ని. నిన్ను చూస్తూనే నువ్వు సోమరివని గ్రహించాను. నాకు చిన్న

సాయం కావాలి. సోమరిపోతును, సోమరి పోతుకాక ఎవరర్థం చేసుకోగలరు? ఎవరు సాయపడగలరు?” అన్నది పెళాచం.

“ఇంతకూ నేనేం చేయాలి?” అని అడిగాడు పరాంకుశం.

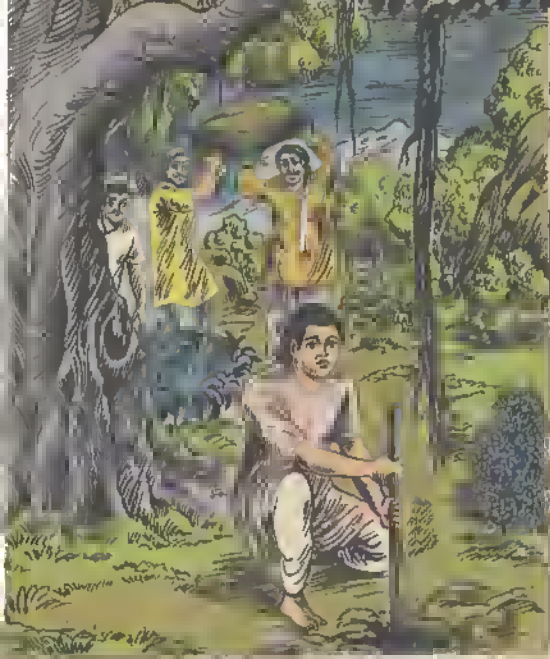
“ఒక పలుగూ, పారా తీసుకుని నా వెంటరా!” అన్నది సోమరిపెళాచం.

“అవేవో నువ్వే పట్టుకురా!” అని పెళాచం వెంట బయలుదేరాడు పరాంకుశం.

దారిలో సోమరి పెళాచం, పరాంకుశంతో, “నీకు శ్రమ తెలియకుండా వుండేందుకు, నేను పెళాచం అయిన కారణం గురించి చెబుతాను, విను!” అన్నది.

“సరే, అలాగే చెప్పు!” అంటూ తలూపాడు పరాంకుశం.

బతికున్న రోజుల్లో సోమరిపెళాచం పేరు, సోమయ్య. ఇంటికి పెద్దకొడుకయిన సోమయ్య, ఏ బాధ్యతా లేకుండా తిని తిరుగుతూండే వాడు, వాడికి ముగ్గురు మిత్రులు. మొదటి వాడు మహాపాపి, వాడు చేయని పాపకార్యం అంటూ ఏదీలేదు. రెండోవాడు సర్వదుర్గుణాల పుట్ట. మూడో వాడిలో లోకంలో వున్న వ్యసనాలన్నీ వున్నాయి. సోమయ్య సోమరితనం కొద్దీ, కాలక్షేపానికి వాళ్ళతో కలిసి తిరిగే వాడు, అయితే వాళ్ళ చెడుప్రభావం మాత్రం అతడి మీద పడలేదు.

సోమయ్య ఒక్కగానొక్క చెల్లెలు పెళ్ళికి ఎదిగింది. పెళ్ళి ఖర్చులకోసం సోమయ్య తండ్రి పొలం అమ్మి, ఆ డబ్బుతో రాత్రివేళ

పోరుగూరునుంచి తిరిగివస్తూండగా, అతణ్ణి ఎవరో అనుసరించి రాసాగారు. వాళ్ళను దొంగలుగా అనుమానించి సోమయ్య తండ్రి డబ్బును ఒక మర్రిచెట్టు కింద పాతి, తన ఊరును సమీపించే సమయంలో వాళ్ళు ఆయన్ని చుట్టుముట్టి డబ్బు దొరక్క పోయేసరికి కొట్టి పారిపోయారు.

ఆ దెబ్బలకు సోమయ్య తండ్రి మంచం పట్టి, చనిపోయేముందు సోమయ్యకు ఆ డబ్బు ఎక్కడ పాతించి వివరంగా చెప్పి, అనుకున్న ముహూర్తానికి చెల్లెలిపెళ్ళి అయేలా చూడమన్నాడు.

సోమరి సోమయ్యకు తండ్రి చెప్పిన చోటుకు వెళ్ళి, డబ్బు తవ్వకు రావడానికి బద్దకం. తల్లి పోరిన మీదట, ఇంకా రెండు రోజుల్లో పెళ్ళి గడువనగా, ఒక రాత్రివేళ పలుగుతీసుకుని బయలుదేరాడు. ఆపగలు మాటల సందర్భంలో సంగతి గ్రహించిన అతడి దుష్టమిత్రులు ముగ్గురూ, చీకట్లో చాటుగా సోమయ్యను అనుసరించారు.

ఇది పసిగట్టిన సోమయ్య ప్రమాదాన్ని శంకించి, తండ్రి చెప్పిన మర్రిచెట్టు దగ్గి రకు పోకుండా, దారిలో కనిపించిన మరొక మర్రిచెట్టు కింద తవ్వసాగాడు. ఆ సమయంలో పరమదుష్టులైన అతడి మిత్రులు, అతడి మీద చెట్టుచాటు నుంచి ఒక బండ రాయిని విసిరారు. ఆ దెబ్బకు సోమయ్య అక్కడికక్కడే ప్రాణాలు వదిలాడు.

అన్నిటా అన్యాయం జయించదంటారు! అసమయంలో ఎవరో ధర్మదేవత ఉసికొల్పి నట్టు మూడు పులులు, గాంధ్రీస్తూ వచ్చి, అ ముగ్గురు దుర్మార్గుల్ని చీల్చివేందాడినై.

సోమరిపేశాచం తన కథ వివరించి, “నేను డబ్బు తవ్వి తెచ్చేందుకు వెళ్ళి ప్రాణాలు పోగొట్టుకోవడంతో నా చెల్లెలి పెళ్ళి అగిపోయింది. ఆ దిగులుతో కొద్ది రోజులకే మా అమ్మా, చెల్లెలూ చనిపోవడం జరిగింది. దుష్టస్నేహితులు ముగ్గురూ నరకానికి పోయారు. నేను మాత్రం ఎటూ కాని ఈ లోకంలో తిరుగుతున్నాను,” అని ముగించేసరికి, వాళ్ళు మరిచెట్టు దగ్గరకు వచ్చారు. పేశాచం చెప్పినచోట తవ్వి, పరాంకుశం కొన్నినాణాలను బయటికి తీశాడు.

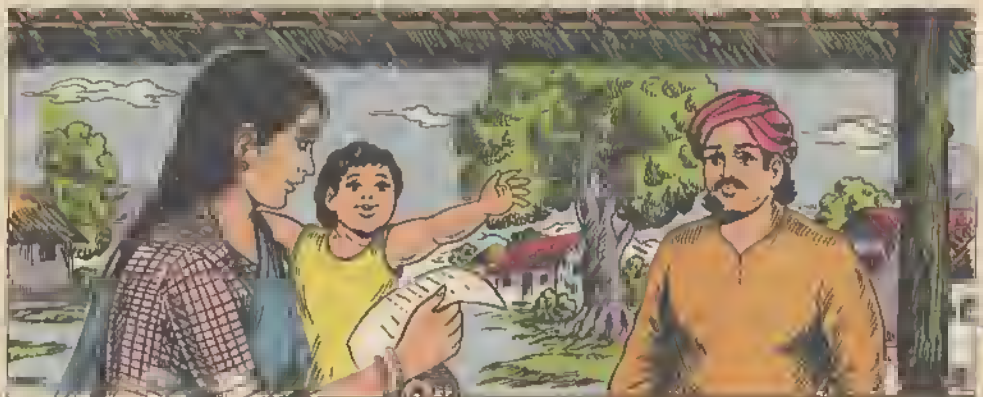
అప్పుడు పేశాచం, పరాంకుశంతో, “ఈ సాయంత్రం నీ భార్య, కొడుకూ ఈ దారి వెంట వెళుతుండగా చూశాను. నీ భార్య ఆకలితో ఏడుస్తూన్న నీ కొడుకును సముదాయస్తూ, “ఒక సోమరి కడుపున పుట్టి నందుకు, నీకీ కష్టాలు తప్పవు, తండ్రీ!”

అన్నది కళ్ళనీళ్ళతో. ఈ డబ్బు తీసుకు పోయి, ఏదైనా వ్యాపారం ప్రారంభించు. భార్యబిడ్డలను ప్రేమగా చూసుకో. సోమరి తనం ఎంత ప్రమాదకరమైందో, నా కథవల్ల తెలిసిందిగదా!” అని, తీతువు పెట్టగా మారి చెట్టు మీదికి ఎగిరిపోయింది.

పరాంకుశం గోతిలోని నాణాలన్నీ పైకి తీసి చూశాడు. అవి ఈ కాలంలో చెల్లని నాణాలు. వాటిని తిరిగి గోతిలోనే పాతిపెట్టి, ఇంటికి బయలుదేరాడు పరాంకుశం.

వారంరోజులతర్వాత, తమ ఊరి మనిషి తెచ్చి ఇచ్చిన జాబు అందుకున్నది పరాంకుశం భార్య నాగమణి. అందులో పరాంకుశం ఇలా రాశాడు: ఇన్నాళ్ళకు, నా తప్పు నేను తెలుసుకున్నాను. న్యాయంగా వచ్చి నిన్ను తీసుకురావడానికి, పొలం పనుల్లో క్షణం తీరుబాటు లేదు. నువ్వు బాబును తీసుకుని వెంటనే బయలుదేరి రా.

ఆ జాబు ద్వారా, భర్తలోవచ్చిన మార్పును అర్థం చేసుకన్న నాగమణి కళ్ళల్లోంచి ఆనందబాష్పాలు జాలువారాయి.

బిచ్చగాడి తెలివి

హేలాపురిలోని ఒక దేవాలయం ముందు, బిచ్చగాడొకడు ముష్టిక్తు కుంటున్నాడు. వాడి ముందు, "గుడ్డివాడిని! ధర్మం చెయ్యండి, బాబూ," అని రాసివున్న పలక ఒకటున్నది.

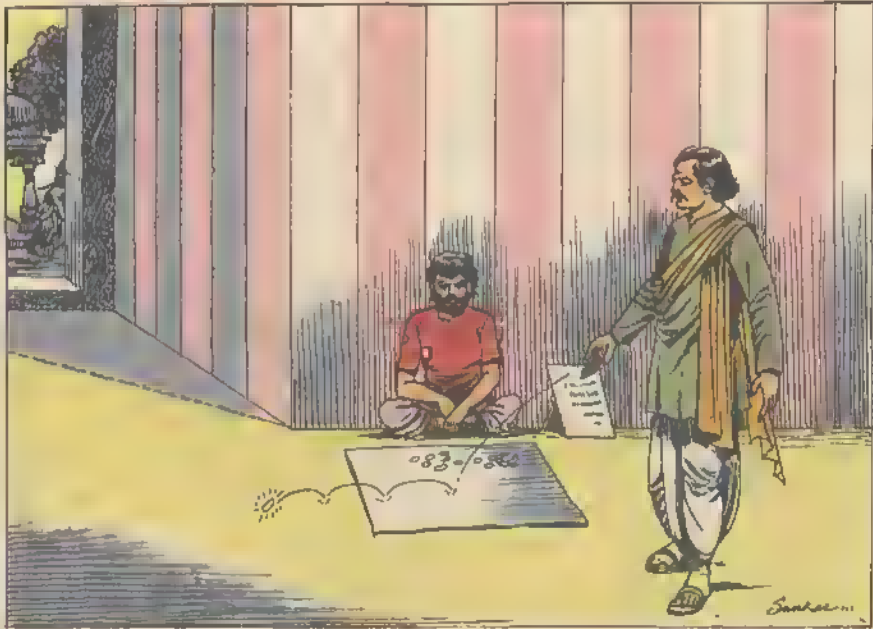
ఆ దారివెంట వచ్చే వాళ్ళు వాడి ముందు పరిచి వున్న గుడ్డమీద చిల్లర నాణాలు వేస్తున్నారు. ఒక దాత విసిరిన నాణెం గుడ్డమీద పడి దొడ్లుకుంటూ నాలుగైదుగుల దూరం దొర్లిపోయింది. వెంటనే బిచ్చగాడు లేచి వెళ్ళి, ఆ నాణాన్ని తెచ్చి గుడ్డమీద వేసుకున్నాడు.

ఇది చూసిన దాత కోపంగా, "ఏరా, గుడ్డివాడినని పలకమీద రాయించావు. నీకు కళ్ళు బాగానే కనబడుతూ వున్నాయి కదా! ఇదేం మోసం?" అని అడిగాడు.

దానికా బిచ్చగాడు తొణక్కుండా, "అయ్యా! మన్నించాలి. నేనసలు మూగవాడినండి. పలకమీద రాసినాయన తప్పగా రాశాడు," అని జవాబిచ్చాడు.

"అలాగా, పోపం! ఈసారయినా కాస్త చదువు సంధ్యలు నేర్చినవాడితో రాయించుకో," అని నొచ్చుకుంటూ వెళ్ళిపోయాడాదాత.

- కోనే నాగవెంకట ఆంజనేయులు

విజయపుష్పం

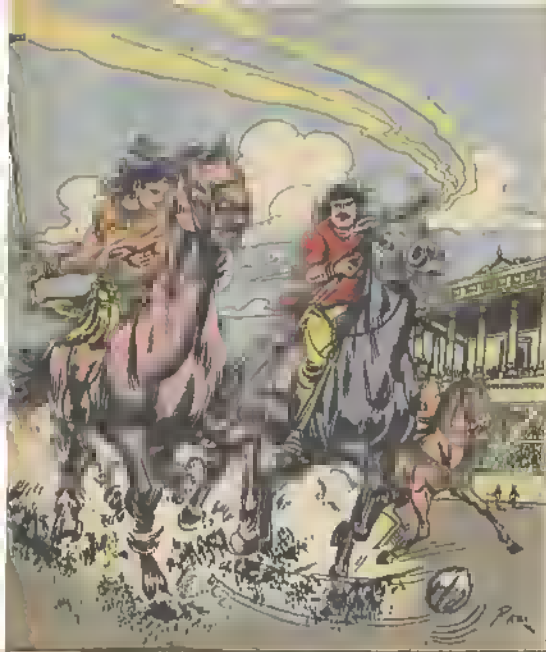
మన దేశంలో ఈశాన్య ప్రాంతాన గల మాణిక్యపురి రాజ్యంలో వసంతరుతువుకు స్వాగతం పలికే వసంతోత్సవాలు యేటా నెల రోజుల పాటు జరిగేవి. వసంతరుతువు రాగానే కొండల మధ్య ఉన్న మాణిక్యపురి రాజ్యం—కొత్త వెలుగునూ, చెట్టూచేమలతో నూతన శోభనూ సంతరించుకుంటుంది. అందుకే కొన్ని వేల సంవత్సరాల నాడు అక్కడ వసంతోత్సవాలను కోలాహలంగా జరుపుకునేవారు.

మాణిక్యపురి రాజు ప్రతాపవర్మ ఆదర్శ ప్రభువుగా కీర్తి గాంచాడు. తండ్రి పుష్పవర్మ కోరిక మేరకు ప్రతాపవర్మ అతి పిన్న వయసులోనే మాణిక్యపురి సింహాసనాన్ని అధిష్టించి, ప్రజారంజకంగా రాజ్యపాలన

చేసి, తండ్రికి ఆనందం కలిగించాడు. ఆయన మెప్పుపొందాడు.

రాజు ప్రతాపవర్మ తండ్రికి తగిన వారసుడుగా అనతికాలం లోనే ప్రజల ఆదరాభిమానాలకు పాత్రుడయ్యాడు. తన రాజ్యంలో శాంతి భద్రతలు నెలకొల్పడంతో పాటు ఇరుగు పొరుగు రాజ్యాలతో నత్నం బంధాలు నెలకొల్పాడు. ఆ కారణంగా ప్రజలు యుద్ధభయంలేకుండా సుఖసంతోషాలతో జీవించసాగారు.

దేశంలో శాంతి భద్రతలకు కొరత లేదు గనక, అవకాశం కలిగినప్పుడల్లా ప్రజలు వినోద కార్యక్రమాల పట్ల, ఆనంద కనబరచ సాగారు. ముఖ్యంగా యేటా జరిగే వసంతోత్సవాలలో స్త్రీలూ, పురుషులూ; పిల్లలూ,

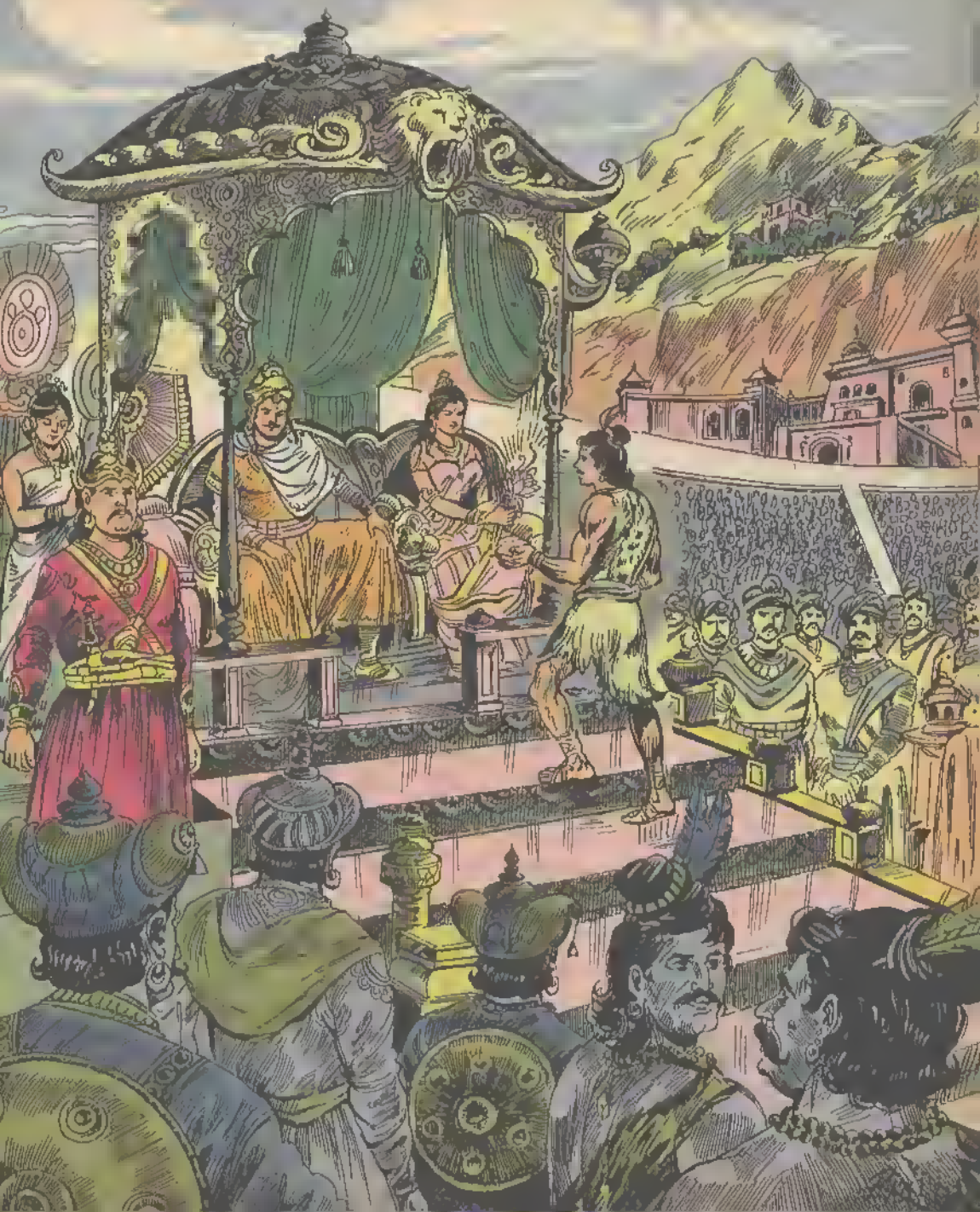
పెద్దలూ అమితశ్వాసంతో పోలువంచు కునేవారు.

ప్రతాపవర్మ మాణిక్యపురి సింహాసనాన్ని అధిష్టించి ఇరవై అయిదు సంవత్సరాలు పూర్తయిన సందర్భంగా, ఆ యేడు వనంతో త్వచాలను మరింత ఘనంగా జరపడానికి ఏర్పాట్లు జరిగాయి. కేవలం క్రీడల పోటీలే కాకుండా సంగీతం, సాహిత్యం, నాట్యం, చిత్రకళ మొదలైన లలిత కళలన్నిటిలోనూ పోటీలు ఏర్పాటుచేశారు. ప్రత్యేక అంశంగా కవులూ, పండితులూ పాల్గొనే పండిత సదస్సుకు కూడా ఏర్పాటు చేశారు. ఈ ఉత్సవాలలో పోలువంచుకోవడానికి ఇరుగు పొరుగు రాజ్యాలలోని క్రీడాకారులకూ, కళా

కారులకూ పండితులకూ, కవులకూ కూడా ఆహ్వానాలు పంపారు.

మొదట అటల పోటీలు ఆరంభమయ్యాయి. ఆ పోటీలలో మొదటి నుంచి ఒక కొండజాతి యువకుడు ఎక్కువ పోటీలలో విజయం సాధించి అందరి దృష్టిని ఆకర్షించాడు. మొదట మల్లయుద్ధంలో సునాయాసంగా గెలుపొందాడు. ఆ తరువాత పేముకర్రలతో ఆడే 'కుంజే' అటలోనూ అతడే గెలుపొందాడు. ఆ సంవత్సరం కొత్తగా ఒక క్రీడాపోటీని ప్రవేశపెట్టారు. ఒక దృఢమైన ఎండు కొబ్బరి కాయను నేలమీద వేసి, గుర్రంమీద వస్తూ చేతిలోని కర్రతో బంతిలాంటి ఆ కొబ్బరి కాయను కొట్టాలి. ఆ అటపేరు 'లక్ష్మి'. ఆ నూతన క్రీడ పోటీలోనూ ఆ యువకుడు తన బృందానికి నాయకత్వం వహించి, అతిలాఘవంగా గుర్రం మీద స్వారి చేస్తూ, ఎంతో నేర్పుతో బంతిని కొట్టి విజయం సాధించాడు. దానిని చూసినవాళ్ళు హర్షధ్వనాలు చేశారు.

క్రీడాపోటీలు పూర్తయ్యాక బహుమతీ ప్రధానోత్సవం జరిగింది. రాజు ప్రతాపవర్మ స్వయంగా వచ్చి గెలుపొందినవారికి బహుమతులు అందజేశాడు. ఎక్కువ బహుమతులు అందుకున్న ఆ కొండజాతి యువకుడి కేసి ఆయన అప్యాయంగా చూస్తూ, "నీ పేరేమిటి?" అని అడిగాడు.

"నా పేరు ఉత్తుంగుడు, ప్రభూ!" అని అతడు వినయంగా సమాధానం చెప్పి, తల వెనకకు తిప్పి, తనతో వచ్చిన మిత్ర బృందాన్ని రాజుకు చూపుతూ, "వీళ్ళందరూ నాతో వచ్చిన మిత్రులు. మేము శృంగాయ కొండలలోని ఉత్తుంగ తెగకు చెందిన వాళ్ళం, ప్రభూ! తమ రాజ్యంలో జరిగే ఈ పోటీలలో ఈ సంవత్సరమే మొట్టమొదటిసారిగా పాల్గొన్నాము, ప్రభూ!" అన్నాడు.

రాజు మందహాసం చేశాడు.

ఉత్తుంగుడు వెనక్కు తిరిగి, తన మిత్రుడొకడి చేతిలోని పుష్పగుచ్ఛాన్ని తీసుకుని, చకచకా మెట్టెక్కి వేదిక మీద ఉన్న యువ

రాణి ప్రయంపదను సమీపించి, ఆమెకు నమస్కరించి, "తమకు పుష్పలంబే చాలా ఇష్టం అని తెలిసింది. ఇవి మా ప్రాంతంలో పూచిన అపూర్వమైన పుష్పాలు. దయతో స్వీకరించండి!" అంటూ పుష్పగుచ్ఛాన్ని అందించి, వేదికనుంచి కిందికి దిగివెళ్ళాడు.

యువరాణి ప్రయంపద పుష్పగుచ్ఛాన్ని చిరునవ్వుతో తీసుకొని ఆ పుష్పలను ఆనందంగా చూసి, తండ్రి వైపు తిరిగి, "నాన్నా, ఇంతటి అందమైన పుష్పలను ఇంతకు ముందెన్నడూ చూడలేదు. ఈ పూలు పూచే మొక్కలు మన ఉద్యాన వనంలో కూడా లేవు!" అన్నది.

అవును అన్నట్టు రాజు తలవంకించాడు.

కొంతసేపటికి బహుమతీ ప్రదానోత్సవం ముగిసింది. అప్పుడు రాజు ప్రజల నుద్దేశించి ఇలా అన్నాడు: "ప్రియమైన ప్రజలారా! ఈ యేడు వసంతోత్సవాలను ఇంత ఘనంగా నిర్వహించినందుకు నాకెంతో ఆనందంగా ఉన్నది. ముఖ్యంగా మీరు నిర్వహించిన క్రీడా పోటీలు ప్రశంసించ తగ్గవి. వాటిలో పాల్గొన్న కొండజాతి యువకులు ప్రదర్శించిన నేర్పు, వాళ్ళ నాయకుడు ఉత్తుంగుడు చూపిన నైపుణ్యం కొనియాడ తగినవి. అందుకే ఈ సంవత్సరం ప్రారంభించిన నూతన క్రీడకు ఆ కొండజాతి ప్రజలు నివసించే శృంగాయ ప్రాంతం పేరు మీదగా 'మాయక్రీడ' అని

నామకరణం చేస్తున్నాను. అంతే కాదు, ఈ సంవత్సరం నుంచి మన సైన్యంలో ఈ కొండజాతి యువకులకు కూడా స్థానం కల్పిస్తున్నాను. రేపు వసంతోత్సవం ఆఖరి రోజు గనక, ప్రతియేడులాగా రేపు కూడా రాజప్రాసాదం తలుపులు తెరిచే ఉంటాయి. మీరు ఎవరు రావాలన్నా నిరభ్యంతరంగా రాజప్రాసాదానికి రావచ్చు. రాజకుటుంబంతో హాయిగా కలిసి మెలిసి తిరగవచ్చు. తైరంబీమాత మనల్ని రక్షించుగాక!”

ఆ మాటలు విని అక్కడ చేరిన వేలాది ప్రజలు చేసిన, “రాజు ప్రతాపవర్మ వర్ధిల్లా! యువరాణి ప్రియంవద వర్ధిల్లా!” అన్న నినాదాలు మిన్నుముట్టాయి.

రాజు, యువరాణి వేరు వేరు రథాలలో రాజప్రాసాదానికి బయలుదేరారు. రాజు రథంలో, ఆయనతోపాటు సేనానాయకుడు గంభీరసింహుడు, యువరాణి రథంలో ఆమె వెంట ఇద్దరు చెలికత్తెలూ ఉన్నారు. నగర ప్రధాన వీధులలో రథాలు వెళుతూ ఉంటే వీధికి ఇరువైపులా ప్రజలు బారులు తీరి నిలబడి చేతులు జోడించి వారికి శుభాకాంక్షలు తెలియజేశారు.

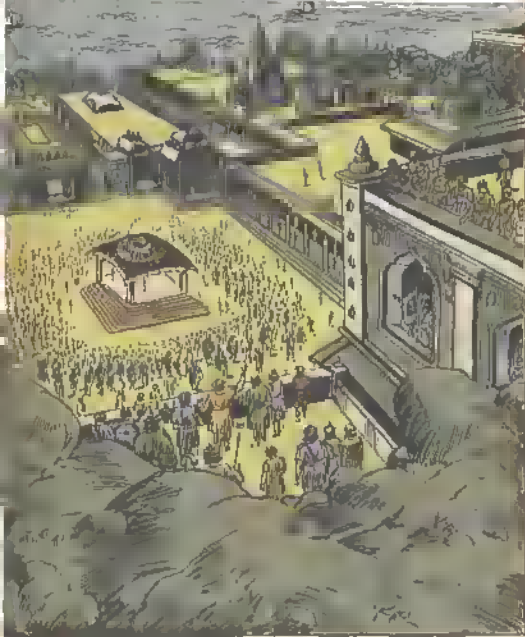
రాజప్రాసాదాన్ని చేరగానే, యువరాణి ప్రియంవద చెలికత్తెల చేత, పూలగుచ్చాలను అమర్చే పెద్ద తొట్టెను తీసుకురమ్మని, ఉత్తుంగుడు ఇచ్చిన పుష్పాలను తీసి అందులో స్వయంగా అమర్చింది. అంద

మైన ఆ పుష్పాలకు, అక్కడ చేరగానే మరింత అందం రావడం చూసి యువరాణి ఆనందంతో పొంగిపోయింది.

మరునాడు తెల్లవారగానే నగరం నాలుగు వైపుల నుంచి ప్రజలు రాజప్రాసాదంకేసి తండోపతండాలుగా రాసాగారు. రాజు, యువరాణి, రాజబంధువులు మరికొందరు మేడ మీద నిలబడి చేతులు ఊపుతూ ప్రజల శుభాకాంక్షలు స్వీకరించారు.

యువతీ యువకులు ఒకరిమీద ఒకరు రంగు రంగుల నీళ్లు, పొడులూ చల్లుకుంటూ, ఆనందంతో పాటలు పాడుతూ, నృత్యం చేస్తూ ఆరోజంతా సంతోషంగా గడిపారు.

సాయంకాలానికి ఉత్సవాల హడావుడి తగ్గిన తరువాత, రాజు, సేనాధిపతిని పిలిచి, “మొన్న శృంగాయ కొండల ప్రాంతం నుంచి వచ్చిన ఉత్తంగుడు, యువరాణికి ఇచ్చిన పుష్పాలను నువ్వు చూశావు కదా! ఆ పూల మొక్కలను మన ఉద్యానవనంలో నాటించాలని నియంవద కోరుతున్నది. కాబట్టి మన సైన్యంలోని ఇద్దరు సమర్థులైన యువకులను శృంగాయ కొండలకు పంపి, ఆ పూలమొక్కలను తెచ్చే ఏర్పాటు చెయ్యి. అక్కడ వాళ్ళకు ఉత్తంగుడు సాయపడ గలడు. అక్కడికి వెళ్ళే వారిని మొదట ఆ యువకుణ్ణి చూడమని చెప్పి,” అన్నాడు.

“చిత్తం, మహారాజా!” అని అక్కడి నుంచి వెళ్ళిన సేనాధిపతి గంభీరసింహుడు, కొంత సేపటికి దృఢకాయులైన ఇద్దరు సైనికులను వెంట బెట్టుకుని వచ్చాడు. వారికి అతడు యువరాణి భవనంలో ఉన్న పుష్పాలను చూపి రాజు కోరికను తెలియ జేశాడు.

ఆ పుష్పాలను చూసి సైనికులు కూడా ఎంతో సంతోషించారు. “ఈ పుష్పాలు చాలా అందమైనవి. వాటిని గుర్తించడం చాలా సులభం,” అని వాళ్ళు సేనాధిపతితో చెప్పి, యువరాణికేసి తిరిగి, “మీరు కోరిన ఈ పూలమొక్కలతో తిరిగి వస్తాము. మాకు సెలవివ్వండి, యువరాణీ!” అని నమస్కరించి, అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయారు.

సైనికులు శృంగాయ కొండలకు వెళ్ళి ఒకవారం రోజులు గడిచి పోయింది. కాని వాళ్ళ జాడలేదు. వాళ్ళు ఇంకా ఎందుకు తిరిగి రాలేదా అని యువరాణి ఆలోచిస్తూన్న కొద్దీ ఆమెలో ఓర్పు నశించ సాగింది. అయితే ఉత్తంగుడు ఇచ్చిన పుష్పాలు, పదిరోజులయినా ఇంకా ఏ మాత్రం వాడకుండా అప్పుడే పూచినట్టున్నాయి. యువరాణికి అది కాస్త ఉపశమనం కలిగించ సాగింది.

ఇలా మూడు వారాలు గడిచాక పూల మొక్కల కోసం వెళ్ళిన ఇద్దరు సైనికులు మరిన్ని పుష్పాలతో రాజధానికి తిరిగి వచ్చారు. సేనాధిపతి గంభీరసింహుడు

వారిద్దరినీ వెంటబెట్టుకుని రాజప్రాసాదానికి వెళ్ళాడు. అక్కడ రాజు, యువరాణి, వాళ్ళ రాకకోసం ఎదురు చూస్తున్నారు. గంభీరసింహుడు వాళ్ళు తెచ్చిన పువ్వులను యువరాణికి ఇచ్చి, రాజుతో, “శృంగాయ కొండలలో వీళ్ళకు ప్రస్తుతం ఈ పువ్వులు మాత్రమే లభించాయట. మొక్కలు లభ్యం కాలేదట!” అన్నాడు.

ఎందుకు అన్నట్టు రాజు ఆ సైనికులకేసి చూశాడు. అప్పుడు వాళ్ళలో ఒకడు, “మహా ప్రభూ! తమ ఆజ్ఞానుసారం మేము నారం రోజులు ప్రయాణం చేసి అతికష్టం మీద శృంగాయ కొండలను చేరుకున్నాము. ఉత్తుంగుణ్ణి కలుసుకున్నాము. ఆ యువకుడు మమ్మల్ని చూసి ఎంతో సంతోషించాడు. మమ్మల్ని వెంట బెట్టుకుని అక్కడికి చాలా దూరంలో ఉన్న కొండల మీదికి తీసుకు వెళ్ళాడు. ఆ కొండల మధ్య చిన్న చిన్న పాదలుగా వెదుళ్ళలాంటి మొక్కలు ఆకాశాన్నంటుతూ ఉన్నాయి. ఆ చెట్ల చిటారు కొమ్మలలో మెరుపుల్లా మెరుస్తూ ఈ పువ్వులు కనిపించాయి. అక్కడి వాళ్ళు వాటిని మెరుపుపూలనీ, వంద సంవత్సరాలకు ఒకసారి పూయదం వల్ల ‘శతాబ్దిక’ అనీ పిలుస్తారట. వాళ్ళు కూడా వాటిని ఇప్పుడే మొట్టమొదట చూశారట. పూవులు పూచిన రెండేళ్ళ తరవాత వీటి మొక్కలు అక్కడక్కడ గుంపులు

గుంపులుగా, పుట్టుకొస్తాయనీ, అవి పెరిగి పెద్దవై పూయడానికి వంద సంవత్సరాలు పడుతుందనీ, అక్కడి పెద్దలు చెప్పారు. యువరాణికి ఆశాభంగం కలగకూడదని ఒక చెట్టును నరికించి, వాటి పూలను తెచ్చాము, ప్రభూ!” అన్నాడు.

సైనికుడి మాటలను శ్రద్ధగా ఆలకించిన రాజు, “చాలా వింతగా ఉన్నది. సరే మరొక రెండేళ్ళలో వాటి మొక్కలు మొలిచేప్పుడు వాటిని తెచ్చి, ఉద్యానవనంలో నాటిద్దాం,” అన్నాడు.

“ఆ మొక్కలు పూయడానికి ఇంకా నూరేళ్ళు పడుతుందా? అలా అయితే ఆ మొక్కలు పూయదం చూసే అదృష్టం నాకు

లేదన్నమాట!" అన్నది యువరాణి ఎంతో నిరుత్సాహంగా.

రాజు సైనికులతో, "ఇంత శ్రమపడి ఆ పూలను తెచ్చినందుకు మీకు ధన్యవాదాలు!" అని, సేనాధిపతి వైపు తిరిగి, "వీరిని ఉచిత రీతిలో సత్కరించి పంపు," అన్నాడు.

"చిత్తం, మహారాజా!" అని అక్కడి నుంచి బయలుదేరాడు సేనాధిపతి. సైనికులు ఆయన వెంట నడిచారు.

సైనికులు శృంగాయ కొండలకు వెళ్ళి, అక్కడ శతాబ్దిక గురించి సేకరించుకుని వచ్చిన విషయాలు, క్రమంగా ప్రజల మధ్య వ్యాపించాయి. అది ఆ నోటా ఆ నోటా పడి, వయోవృద్ధుడైన రాజగురువు గౌరీనాథుడి చెవిలో పడింది. 'శతాబ్దిక' అన్నమాట వినగానే అతడు ఉలిక్కి పడ్డాడు. రాజగురువు విద్యాధికుడు. రాజకుటుంబం యోగ క్షేమాలపట్ల ఎంతో శ్రద్ధగలవాడు. వెంటనే అతడు తన వద్ద ఉన్న తాళపత్ర గ్రంథాలన్నిటినీ తిరగ వేశాడు. ఒక నిర్ణయానికి

వచ్చి, తాను వస్తున్నట్టు రాజుగారికి ఒక భటుడి ద్వారా కబురు పంపాడు.

రాజగురువు వస్తున్నాడన్న వార్త వినగానే, రాజు ఈ అపరాధి వేళ ఆయన రావడానికి కారణం ఏమై ఉంటుందా అని ఆలోచిస్తూ, ఆయన రాకకోసం ఎదురు చూడసాగాడు. రాజగురువు రాజప్రాసాదంలో అడుగు పెట్టగానే, రాజు ఎదురు వెళ్ళి ఆయనకు పాదాభిషేకం చేసి, గౌరవంగా లోపలికి తీసుకువెళ్ళాడు. ఆయన ఉచితాసనంలో కూర్చున్న తరవాత రాజు, "గురుదేవా! తమ రాకకు కారణం..." అనగానే, "ముఖ్యమైనదే, మహారాజా!" అన్నాడు రాజగురువు.

ఏమిటి అన్నట్టు చూశాడు రాజు.

"శతాబ్దిక గురించి విన్నాను. ఆ పువ్వు పూయడం రాజకుటుంబానికి, రాజ్యానికి అశుభాన్ని సూచిస్తుంది, మహారాజా!" అన్నాడు రాజగురువు.

"అశుభాన్ని సూచిస్తుందా?" అన్నాడు రాజు విస్మయంతో తన చెవులను తానే నమ్మలేనట్టు.

—(ఇంకావుంది)

అదనపు అర్హత

పట్టువదలని విక్రమార్కుడు చెట్టువద్దకు తిరిగివెళ్ళి, చెట్టుపై నుంచి శవాన్ని దించి భుజాన వేసుకుని, ఎప్పటిలాగే మౌనంగా శ్మశానంకేసి నడవసాగాడు. అప్పుడు శవంలోని బేతాకుడు, "రాజా, కొందరు వ్యక్తులు ఎంతో పట్టుదలా, శ్రమలకోర్చి కూడా సాధించదలచిన కార్యం సాధించలేక విసిగి పోయి, గొప్ప వివేకంతో చేస్తున్నామనుకుంటూ, అవివేకమైన నిర్ణయాలు చేసి, ఆత్మవంచనకు పాల్పడతారు. ఇందుకు ఉదాహరణగా, విశాలవర్మ అనే రాజు, తన కుమారుడి వివాహం విషయంలో చేసిన నిర్ణయాన్ని గురించి చెబుతాను, శ్రమ తెలియకుండా, విను," అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

పూర్వం వైశాలినీదేశాన్ని, విశాలవర్మ అనే మహారాజు పాలిస్తూండేవాడు. ఆయనకు ఒక చెల్లెలు వుండేది. ఆమె, వివాహమైన

వేలాళ కథలు

కొద్దికాలానికే ఒక కుమార్తెను కని, చని పోయింది. చెల్లెలి పట్ల అపరిమితమైన వాత్సల్యం గల విశాలవర్మ, బావగారి అనుమతి తీసుకుని, చెల్లెలి బిడ్డను తనే పెంచసాగాడు. ఆ బాలికకు వైశాలి అని నామకరణంచేసినవిశాలవర్మ, అమెను తన ఏకైకపుత్రుడు విజయవర్మతో సమానంగా ఆదరిస్తూ, వారిద్దరికీ వివాహంచేసి, చెల్లెలి ఆత్మకు శాంతి చేకూర్చాలన్న ఆలోచనను కూడా పెంపొందించుకోసాగాడు.

ఇలా రోజులుగడిచి, వైశాలి, విజయవర్మ ఇద్దరూ యుక్తవయస్కులయ్యారు. ఎప్పటి కప్పుడు వాళ్ళ ప్రవర్తనను పరిశీలిస్తూ వస్తున్న విశాలవర్మ, కొడుకు మేనకోడలి

పట్ల ఎటువంటి ప్రత్యేకాభిమానమూ చూపక పోవడం గమనించి, అతడు వైశాలిని వివాహమాడేందుకు తీరస్కరిస్తాడేమోనని అందోళన పడసాగాడు. చివరకు అందోళన భరించలేని విశాలవర్మ, కొడుకును ఏకాంతంగా కలుసుకుని, తన మనసులోని మాట బైట పెట్టాడు.

విజయవర్మ ఆ మాటవిని కొంతసేపు మౌనంగా ఉండి, సంకోచం గానీ, “వైశాలి అనుకూలవతి అయిన సహధర్మచారిణి కాగలదు కాని, భావి మహారాజుకు తగిన మహారాణి కాగల అర్హత మాత్రం అమెకు లేదని నా అభిప్రాయం!” అన్నాడు.

కొడుకు మాటలతో తీవ్రమైన ఆకాభంగా నిలి గురైన విశాలవర్మ, అగ్రహంతో కూడిన వెటకారంతో, “ఓహూ, అనుకూలత గాక, మహారాణికి అదనపు అర్హతలుండాలన్న మాట! సరే, ఆ అర్హతలేమైనా వుంటే- అవి వైశాలికాక మరెవరికున్నట్టు?” అని ప్రశ్నించాడు.

విజయవర్మ ఒక్క క్షణం తటపటా యించి, చివరకు, “నాతో బాటు విద్యాభ్యాసం చేసిన, మన మహాసేనాధిపతి కుమార్తె సౌమిత్రి పూర్తిగా అర్హురాలని నా విశ్వాసం,” అన్నాడు.

ఆ జవాబుతో విశాలవర్మ మనసు ఒక్క క్షణం భగ్గుమన్నది. ఆయన కోపంగా, “ఏమిటి, సౌమిత్రి, వైశాలికంటే అధికు

రాలా? దేనిలో అధికురాలు? అంద చందాలలోనా? సోశీల్యంలోనా? ఏమిటా అదనపు అర్హత?" అని అడిగాడు.

విజయవర్మ శాంతంగా, "మన్నించండి నాన్నగారూ! ఆగ్రహంలో వున్న మీకు, వా మాటలు కటువుగా ధ్వనిస్తాయి," అన్నాడు.

ఈ జవాబు వింటూనే విశాలవర్మ అక్కడి నుంచి లేచి పోయాడు. తర్వాత ఆయన కొడుకు దగ్గర, ఈ ప్రస్తావన ఒకటి, రెండు సార్లు తెచ్చాడు. అయితే, విజయవర్మ, తండ్రికి తను పూర్వం ఇచ్చిన జవాబే ఇచ్చాడు.

దీనితో విసిగిపోయిన రాజు విశాలవర్మ, "నీ మొండి పట్టుదల విడవవన్న మాట? నీ వివాహం ఇంత గడ్డు సమస్యగా పరిణామిస్తుందని నేనేనాడూ ఊహించ లేదు," అన్నాడు.

తండ్రి మానసికంగా ఎంత ఆందోళన చెందుతున్నదీ గ్రహించిన విజయవర్మ, ఆయనతో, "అయితే, నాన్నగారూ, ఈ గడ్డు సమస్యను పరిష్కరించే మార్గం గురించి నేనాలోచించాను. ఒక పనిచెయ్యండి. నేను మీకోక కథ చెబుతాను. కథ చివరిలో కొన్ని ప్రశ్నలు వేస్తాను. వాటికి మీరు జవాబు చెప్పనవసరం లేదు. వైశాలిని, సోమిత్రిని దగ్గర కూర్చోబెట్టి, ఆ కథ నారికి చెప్పి, అవే ప్రశ్నలు వారి నడగండి. వాళ్ళు వాటికిచ్చే సమాధానాల్లోనే, మీకు కావలసిన జవాబు

వుంటుంది!" అని తను చెప్పదలుచుకున్న కథ విశాలవర్మకు చెప్పాడు.

విశాలవర్మ అయిష్టంగానే కథంతా విని, మర్నాడు అంతఃపురంలో వైశాలీ, సోమిత్రి వీణావాదనలో నిమగ్నమైవుండగా, అక్కడికి పోయి ఇద్దరినీ పలకరించి, ఆ మాటా ఈ మాటా మాట్లాడి కొద్దిసేపు గడవ నిచ్చి, తర్వాత, "మీ ఇద్దరికీ నేనొక చక్కని కథ చెబుతాను. శ్రద్ధగా వినండి!" అంటూ ఇలా చెప్పసాగాడు:

పూర్వం అవంతీదేశాన్నిపాలించిన సింహ కేతుడికి ఇద్దరు భార్యలు. వంశాచారం ప్రకారంతల్లిదండ్రులు నిర్ణయించిన స్వర్ణలత అతడి పెద్దభార్య కాగా, చిన్నభార్య శ్రీలేఖ

గుణగణాలూ, వ్యక్తిత్వమూ విని, అతడు కోరి ఆమెను వివాహం చేసుకున్నాడు.

పెద్దభార్య స్వర్ణలత, రాసు రాసు రాజు తనకంటే శ్రీలేఖనే ఎక్కువ అభిమానిస్తున్నాడన్న అనుమానంతో కృంగిపోసాగింది. దానికి తగినట్టే శ్రీలేఖ తరుచు పురుషవేషం ధరించి, రాచకార్యాల్లోనూ, మృగయా వినోదంలోనూ కూడా భర్తకు చేదోడు వాదోడుగా వుండేది.

ఇదంతా చూస్తున్న స్వర్ణలత, తాను కూడా పురుష వేషం ధరించి, భర్తతోపాటు తిరగలని నిర్ణయించుకున్నది.

భార్య నిర్ణయం విన్న సింహకేతుడు, ఆమెకేసి ఆశ్చర్యంగా చూసి ఏదో చెప్ప

బోయాడు. కాని, స్వర్ణలత, భర్తకు మాట్లాడే అవకాశం ఇవ్వకుండా, “శ్రీలేఖలాగే నేను కూడా గుర్రపుస్వారి, కత్తియుద్ధంలాంటివి నేర్చుకున్నదాన్నే, ప్రభూ!” అన్నది.

ఆ మాటలు విన్న సింహకేతుడు చిన్నగా నవ్వుకుని, “నరే, అలాగే కానీ, దేవీ!” అన్నాడు.

తర్వాత వారం తిరక్కుండానే, స్వర్ణలత పురుషవేషం ధరించి భర్త వెంట అడవికి వేటకు వెళ్ళింది. అడవిలో చెల్లాచెదురుగా గిరిజనుల పర్ల కుటీరాలున్నవి. వేటలో డస్సిపోయిన రాజు సింహకేతుడు, రాణిని వెంటబెట్టుకుని, దగ్గరలో వున్న ఒక కుటీరానికి వెళ్ళాడు. ఆ సమయాన ఇంట ఒక స్త్రీ మాత్రం వున్నది.

ఆమె, రాజదంపతులను సాదరంగా ఆహ్వానించి, లోపలి నుంచి రెండు మట్టి పాత్రలనిండా ఏదో పదార్థం తీసుకువచ్చి, వారికి ఇస్తూ, “మా గిరిజనుల ఇళ్ళల్లో, ఇది ప్రత్యేకంగా వండుతాము, దోరా!” అంటూ సంబరంగా చెప్పింది.

సింహకేతుడు చిరునవ్వుతో, ఆమె దగ్గర నుంచి పాత్ర తీసుకుని తినసాగాడు. స్వర్ణలత కూడా పాత్ర తీసుకుని, లోపలవున్న పదార్థం కొద్దిగా తీసి నోట పెట్టుకున్నది. వెంటనే ఆమెకు వాంతి అయినంత వని అయింది. భర్త మాత్రం ఆప్యాయంగా లింటున్నాడు.

రాజు పూర్తిగా తినడం అయ్యాక, గిరిజన స్త్రీతో, “చాలా బాగుందమ్మా! అలాగే, మీ అడవి తేనె కూడా వుంటే కాస్త ఇస్తానా?” అని అడిగాడు.

ఆ స్త్రీ ఆనందంగా తలవూపి, రెండు చిన్న పాత్రల నిండుగా తేనె తీసుకువచ్చి, రాజదంపతులకు ఇచ్చింది. వాళ్ళు తేనె తాగి, విశ్రాంతి తీసుకుని, అక్కడి నుంచి బయలుదేరారు. నారిని సాగనంపడం కోసం, గిరిజన స్త్రీ కూడా బైటికి వచ్చింది.

బయలుదేరబోయే క్షణాన స్వర్ణలత భర్తతో, “ప్రభూ! ఒక్క క్షణం,” అని గిరిజన స్త్రీని లోపలికి తీసుకువెళ్ళి, తమకు ఇచ్చిన పదార్థాన్ని తయారుచేసే విధానం అడిగి తెలుసుకున్నది.

ఒక నారం రోజులు గడిచిన తర్వాత, ఒకనాడు స్వర్ణలత అంతఃపురానికి వెళ్ళిన సింహకేతుడికి, స్వర్ణలత స్వయంగా ఒక బంగారుపాత్ర నిండా ఏదో పదార్థం తెచ్చి ఇస్తూ, “ఆనాడు అడవిలో గిరిజనుల ఇంట మీరు ఇష్టంగా తిన్న వంటకం ప్రభూ!” అన్నది.

ఇందుకు సింహకేతుడు చిన్నగా నవ్వి, పాత్రను పక్కనే వున్న బల్లమీద పెట్టి, తన మెడలోని ముత్యాలపతకం తీసి ఆమె మెడలో వేస్తూ, “నీకు నా పట్లవున్న శ్రద్ధకూ, అభిమానానికీ నాకు చాలా ఆనందంగా వుంది దేవీ! ఇటువంటి నువ్వు, కోమల మైన శరీష పుష్పంలా అంతఃపురంలో వుండడమే తప్ప, ఆరుబయట నాతోబాటు

కష్టపడడం నాకష్టంలేదు," అన్నాడు చిన్నగా నవ్వుతూ.

భర్త మాటలకు ఆనందించాలో, బాధ పడాలో అర్థం కాక, మౌనంగా వుండి పోయింది స్వర్ణలత.

కథ పూర్తిచేసిన విశాలవర్మ, వైశాలి, సోమిత్రిల వైపు కొంతసేపు మార్చి మార్చి చూస్తూ, "అమ్మా, నాకొక సందేహం! రాజు సింహకేతుడి ప్రవర్తన, అతడు తన ఇద్దరు భార్యలయిన స్వర్ణలతా శ్రీలేఖల మధ్య తేడా చూపిస్తున్నాడన్న విషయాన్ని స్పష్టపరుస్తూనే వున్నది. అయితే, అతడి ప్రవర్తన అక్రమమైనదా? నక్రమమైనదా?" అని ప్రశ్నించాడు.

వైశాలి వెంటనే, "సింహకేతుడి ప్రవర్తన స్వర్ణలత పట్ల అక్రమమైనదనడంలో, ఏ మాత్రం సందేహం లేదు. భార్యలిద్దరూ సమానవిద్యగలవారైనా, అతడు శ్రీలేఖను తనతో తీసుకువెళుతూ, స్వర్ణలతను అంతః పురంలోనే వుండమని చెప్పడంలోనే, అతడి అక్రమ ప్రవర్తన స్పష్టమవుతున్నది," అన్నది.

రాజు విశాలవర్మ తల పంకించి, సోమిత్రి వైపు తిరిగి, "ఏం తల్లీ! నీ సమాధానంకూడా అదేనా?" అని ప్రశ్నించాడు.

సోమిత్రి చిరునవ్వుతో కాదన్నట్టుగా తల వూపి, "సింహకేతుడి ప్రవర్తన నక్రమమైనదే కాక, రాజకీయదక్షతకూ, మానవతా విలువలకూ పట్టం కడుతున్నది ప్రభూ!" అన్నది చిన్నగా నవ్వుతూ.

ఈ జవాబు విని, ఒక క్షణం నివ్వెర పోయిన విశాలవర్మ, మౌనంగా తలపంచుకుని కొద్దిసేపు తీవ్రంగా ఆలోచిస్తూ వుండి పోయి, చవ్వన లేచి అక్కడి నుంచి వెళ్ళి పోయాడు.

ఆ తర్వాత నెలతిరక్కుండానే ఆయన, సోమిత్రితో విజయవర్మకు అత్యంత వైభంగా వివాహం జరిపి, రాజ్యభారాన్ని అతడికి అప్పగించాడు.

బేతాళుడు ఈ కథ చెప్పి, "రాజా, తన ప్రశ్నకు వైశాలి జవాబుకన్న, సోమిత్రి ఇచ్చిన జవాబు విశాలవర్మను ఏ కారణంవల్ల

సంతృప్తి పరిచిందో అర్థం కావడం లేదు. సమానమైన విద్యాసౌశీల్యాలు గల ఇద్దరు భార్యల్లో, సింహకేతుడు, శ్రీలేఖపట్ల ఎక్కువ ఆదరాభిమానాలు చూపడం అక్రమ ప్రవర్తనే అవుతుందిగదా! అలాంటప్పుడు రాజు విశాలవర్మ, సౌమిత్రి జవాబును మెచ్చుకుని, ఆమెను తన కొడుకుకు కట్టబెట్టడం వివేకహీనం అనిపించుకోదా? కొడుకు ఎలాగూ వైశాలిని వివాహమాడడన్న నమ్మకంతో, సౌమిత్రి జవాబుకు తృప్తిపడినట్టు నటించడం, విశాలవర్మ ఆత్మవంచన చేసుకోవడమే గదా? ఈ సందేహాలకు నమాధానం తెలిసికూడా చెప్పక పోయావో, నీ తల పగిలిపోతుంది,” అన్నాడు.

దానికి విక్రమార్కుడు, “సాధారణ వ్యక్తికి ఒక దేశాన్ని పాలించే రాజుకూ ప్రవర్తన విషయంలో చాలాతేడా వుంటుంది. రాజైనవాడికి రాజ్యమంతా తన కుటుంబమే. కేవలం గిరిజన స్త్రీని సంతుష్టి పరచడం కోసమే సింహకేతుడు తనకు నచ్చని పదార్థాన్ని ఎంతో ఇష్టంగా తిన్నాడు. ఆ

సంగతి స్వర్ణలత గ్రహించలేక పోయింది. అదే శ్రీలేఖ అయితే అతణ్ణి ఎంతగానో మెచ్చుకునేది. పైగా స్వర్ణలత గిరిజన స్త్రీ వండిన పదార్థంలాంటిదే వండించి, భర్తను తినమని కోరడం, ఆమె అమాయకత్వాన్ని చాటుతుంది. ఇలాంటివారు కేవలం అంతః పురానికే పరిమితం కావడం, గ్రహింపు జ్ఞానంలాంటి అదనపు అర్హత గల శ్రీలేఖ వంటి వారు, సర్వదా భర్తలకు చేరువగా వుండడం సహజమే. విశాలవర్మ చెప్పిన కథలో విజయవర్మ, సింహకేతుడైతే, సౌమిత్రి, శ్రీలేఖ, వైశాలీ, సౌమిత్రిల జవాబులు విన్నాక రాజు విశాలవర్మ ఈ సంగతి గ్రహించాడు. అందువల్లనే ఆయన తన కొడుకుకు సౌమిత్రితో వివాహం జరిపించాడు. ఇందులో ఆయన ఆత్మవంచన ప్రసక్తే లేదు!” అన్నాడు.

రాజుకు ఈ విధంగా మౌనభంగం కలగగానే, బేతాళుడు శవంతోనహ మాయమై, తిరిగి చెట్టెక్కాడు.

— (కల్పితం)

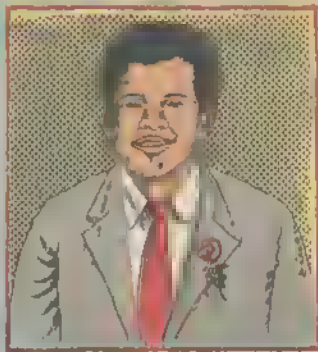
[ఆధారం : “శర్మిల” రచన]

చందమామ కబుర్లు

ఇటీవల ముగ్గురు కుర్రవాళ్ళు వార్తలలోకి వచ్చారు. ముగ్గురూ అమెరికాకు చెందినవారే. ఆ ముగ్గురిలో పెద్దవాడు అమెరికాలో స్థిరపడిన భారతీయ సంతతివాడు.

“ఆశాజ్యోతి”

జనవరి 20వ తేదీ నూతన అమెరికా అధ్యక్షుడుగా బిల్ క్లింటన్ పదవి బాధ్యతలు స్వీకరించిన సందర్భంగా ఏర్పాటు చేసిన విందుకు, యాభైమంది ప్రముఖులను ప్రత్యేకంగా అహ్వానించాడు. బిల్ క్లింటన్ చేత ‘ఆశాజ్యోతి’ అనిపించుకుని, అలా ప్రత్యేక ఆహ్వానం ఆందుకున్న వారిలో మన కేశవ ప్రాంతం నుంచి వెళ్ళి అమెరికాలో స్థిరపడిన డా॥ అప్పకుట్టన్ అబ్బాయి రోజర్ కుట్టన్ ఒకడు. “ప్రెసిడెంట్ నుంచి ఆ ఆహ్వానం రాగానే, నేనూ, మా తండ్రి, తల్లి, చెల్లెలూ ఎంత ఆనందించాము. మా అమ్మకయితే కొంతసేపు నోటమాట రాలేదు!” అన్నాడు పందొమ్మిదేళ్ళ రోజర్. అతడు విందులో పాల్గొని ఇంటికి రాగానే, “చరిత్రాత్మకమైన ఒక సంఘటనను చూడడమే కాదు! అందులో పాలుపంచుకోవడం నిజంగా చెప్పలేనంత ఆనందంగా ఉన్నది,” అన్నాడు.

రోజర్ అనలుపేరు రాజ్. అతడు మూడేళ్ళ బాలుడుగా ఉన్నప్పుడే కారు నంబర్లు చూసి, వాటిని గుర్తు పట్టేవాడు. మరిచిపోయే వాడు కాదు. దానిని గమనించిన అతని తండ్రి అతన్ని హార్విన్స్ విశ్వవిద్యాలయానికి రీసుకువెళ్ళాడు. అక్కడ ప్రవేశ పరీక్షలో 90% మార్కులతో ఉత్తీర్ణుడై హార్విన్స్ విద్యాలయం గణితశాస్త్రంలో పట్టభద్రుడయ్యాడు. ఆ తరువాత ‘హర్వీన్స్’లోని కొంతోళ్ళు కొందరికి ‘మనీ మేనేజర్’ అయ్యాడు. ఇప్పుడతడు అమెరికా అధ్యక్షుడు బిల్ క్లింటన్ ఆర్థిక సలహాదారులలో ఒకడు!

అమెరికా ప్రభుత్వానికి విరాళం!

అమెరికా లోని ఉత్తర డకోటా-ఫార్గోకు చెందిన ల్యారీ విల్లేలా అనే కుర్రవాడి వయసు 14 యేళ్ళు. అతడు మొక్కల వ్యాపారం చేసి, సంపాదించిన ఆదాయంలో అమెరికా ప్రభుత్వానికి 1,000 డాలర్లు విరాళంగా పంపాడు. అధ్యక్షుడు బిల్ క్లింటన్ పదవి స్వీకారం చేశాక, బెజైట్ లోటును సరిచేయాలని ప్రజలకు విజ్ఞప్తి చేశాడు. దానికి తన వంతు బాధ్యతగా విరాళం పంపి ఆ మొత్తాన్ని విద్యకూ, ‘ఎయిడ్స్’

పరిశోధనకూ ఉపయోగించాలని ల్యారీ కోరాడు.

అతి పిన్నవయసు ప్రచురణకర్త!

అమెరికాలో ‘లేట్ నైట్’ టీవీ కార్యక్రమాలను నిర్వహించే డేవిడ్ లెటర్ మన్—గ్రేస్ ఎల్లినకు చెందిన షేక్ స్లాంక్ అనే పదేళ్ళ కుర్రాణ్ణి ఇటీవల ప్రత్యేకంగా ఇంటర్వ్యూ చేశాడు. నాలగవ తరగతి చదువు తున్న ఈ కుర్రాడు ‘అవుట్ ఆఫ్ ది వరల్డ్’ అనే వార్తాపత్రికను నాలుగేళ్ళనుంచి నడుపుతున్నాడు. ప్రపంచ వ్యాప్తంగా చందాదారులున్న ఆ పత్రికకు, ఇంటర్వ్యూ చేసిన డేవిడ్ కూడా ఒక చందాదారుడే!

చందమామ

అనుబంధం - 54

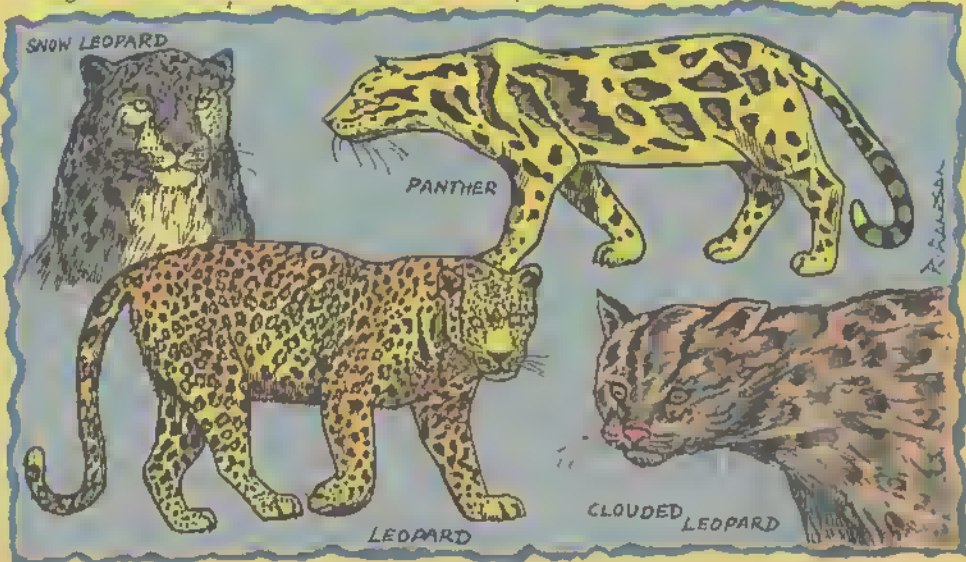
మనదేశపు వన్యజంతువులు :

చిరుతపులులు

శరీరం మీది మచ్చలనుబట్టి చిరుతపులులను ముఖ్యంగా రెండు రకాలుగా విడదీయవచ్చు. ఒక రకం చిరుతపులులకు శరీరం మీద గుండ్రటి చిన్న చిన్న మచ్చలుంటాయి. రెండవ రకం చిరుతపులులకు శరీరంమీద పెద్ద పెద్ద మచ్చలూ, ముఖంమీదా, మెడమీదా చారలూ తోకమీద ఉంగరాల చారలూ వుంటాయి. పులులలాగే ఇవి కూడా పిల్లిజాతికి చెందినవే. ఇవి పులుల కన్నా చిన్నవి (200-215 సెం.మీ.). మామూలుగా పనుపువచ్చు రంగులో ఉంటాయి. నల్లచిరుత పులులు మరీ అరుదుగా కనిపిస్తాయి. మనదేశంలో పులులు నశించిపోతున్నాయే తప్ప, చిరుత పులులకు ఇంకా ఆ స్థితి రాలేదు. అవి దేశమంతటా ఉన్నాయి, అప్పుడప్పుడు కొన్ని గ్రామాల మీదవదుతూ ఉంటాయి.

హimalay పర్వత ప్రాంతంలోని చిరుతపులులలో రెండు రకాలు ఉన్నాయి. యార్కు హimalay పర్వత సానువులలో బూడిద రంగు చిరుతపులుబూ, మంచు కప్పిన కొండల ప్రాంతంలో మంచు పులులూ ఉంటున్నాయి. ఈ మంచు పులులు చాలా అందమైనవి. నల్లటి మచ్చలతో, గచ్చకాయ రంగులో ఉన్న వీటి చర్మాలకు మంచి గిరాకీ ఉన్నది. కాబట్టి వీటిని ఎక్కువగా వేటాడుతూ ఉంటారు. హimalay ప్రాంతంలోని ఈ పులులు మామూలు చిరుతపులుల కన్నా చిన్నవి (100-110 సెం.మీ.).

మామూలుగా పులులకు చెల్లెక్కడం చేతకాదు. చిరుతపులులు మాత్రం చక్కగా చెట్ల మీదికి ఎక్కగలవు.

మన సమకాలీన సాహిత్యం

అికాశంలో చుక్కలు తప్ప ఏమీ కనిపించని చిమ్మచీకటి కమ్ముకున్న అమావాస్య అర్ధరాత్రి సమయంలో ఒంటరిగా నడుస్తూన్న ఒక బాటసారికి దొంగల ముఠా ఒకటి ఎదురు పడింది. దొంగల మాటలను బట్టి వాళ్ళు పక్క గ్రామాన్ని కొల్లగొట్టడానికి వస్తున్నారని ఆ బాటసారి గ్రహించాడు. దొంగల నాయకుడు తమవైపు ఎవరో రావడం చూసి, “ఆగు అక్కడే! అడుగు ముందుకు వేశావో ప్రాణాలు దక్కవు!” అని హెచ్చరించాడు.

“చావుకు భయపడేవాణ్ణి కాను నేను. నిన్ను చూడడానికే వస్తున్నాను!” అన్నాడా వ్యక్తి.

జావర్ చంద్ మెఘానీ ‘మన్ సై-న-దివ’

“నన్ను చూడడానికా! నాతో నీకేం పని? అసలు నువ్వెవరు?” అని అడిగాడు దొంగల నాయకుడు.

“నేను దేశభక్తుణ్ణి. మాతృభూమి మీద అధికారం చెలాయిస్తున్న విదేశీయుల దుర్మార్గాన్ని ఎదిరించి దేశ స్వాతంత్ర్యంకోసం పోరాడుతున్నవాణ్ణి!” అన్నాడావ్యక్తి.

“ఒక విధంగా మేమూ నీలాంటి వాళ్ళమే. దుర్మార్గులయిన ధనికుల ఇళ్ళల్లో బందీగా ఉంటూన్న లక్ష్మీదేవికి స్వతంత్రం ఇవ్వడానికి పాటుపడుతున్నాము. మేము ఎంత దూరంలో ఉన్నా సంపన్నుల ఇళ్ళల్లో బాధపడుతున్న లక్ష్మీదేవి ఆర్తనాదం మా చెవులకు వినిపిస్తుంది!” అన్నాడు దొంగ హేళనగా.

“మీరు దోచుకుంటున్నది ధనికులను మాత్రమేనా? అమాయకులయిన పేద ప్రజలను హింసించడం లేదా?” అని ప్రశ్నించాడావ్యక్తి.

“లేదు. అమాయకుల జోలికి పోము, వారిని వేధించం,” అన్నాడు దొంగ.

“అలాగా! అయితే, మీ పేరు వినగానే పేద ప్రజలు గాలిలోని ఆకుల్లా అల్లాడిపోతారెందుకు? మీరు వస్తారని తెలియగానే హడలెత్తి గొడ్డూగోదను వదిలిపెట్టి, పిల్లాజల్లతో అడవులలోకి పారిపోతున్నారే అది ఎందుకు? మీరు వచ్చి వెళ్ళాక పోలీసులు వచ్చి పెట్టే నానాబాధలు భరించలేక వాళ్ళు గజ గజ వణికిపోతారన్న సంగతి మీకు తెలియదా? వాళ్ళు సక్రమంగా వ్యవసాయం చేసుకోలేకపోతున్నారు. నురి ఇవన్నీ వేధించడం కాదా?” అని ప్రశ్నల వర్షం కురిపించాడావ్యక్తి.

ఆ ప్రశ్నలకు దొంగల నాయకుడు సరైన సమాధానం చెప్పలేకపోయాడు. దొంగలు మౌనంగా వెనక్కు తిరిగి వెళ్ళారు.

ఆ వ్యక్తి పక్క గ్రామానికి తిరిగి వెళ్ళి, దొంగలు వస్తున్న సంగతి చెప్పాడు. ప్రజలు భయపడిపోయి దాపులనున్న అడవిలోకి వెళ్ళి దాక్కున్నారు. అయినప్పటికీ దొంగలు మాత్రం రానే లేదు!

దొంగల మనసులలో సైతం మార్పు తీసుకు వచ్చిన ఆ మహనీయుడు గుజరాత్‌కు చెందిన సుప్రసిద్ధ సంఘ సంస్కర్త రవీశంకర్ మహరాజ్!

1927వ సం॥ ప్రాంతంలో రవీశంకర్ మహరాజ్‌ను గురించి ప్రజలు గొప్పగా చెప్పుకునేవాళ్ళు. బాధలలో ఉన్న సామాన్య పేద ప్రజలను ఆయన ఆదుకునేవాడు. ఆయనకు అద్భుతశక్తులు ఉండేవని కూడా సామాన్య ప్రజలు విశ్వసించేవారు. అందుకే దుర్మాఘులయిన మనుషులే కాకుండా దుష్ట జంతువులు కూడా ఆయన చెప్పినట్టు వింటాయని చెప్పుకునేవారు. ఇతరుల

దృష్టిలో దుర్మాఘులయిన వారిని కూడా చేరదీసి, మంచి మార్గానికి మళ్ళించే అద్భుతశక్తి ఆయనకు ఉండేది. కర్మశ పృథయులైన నేరస్థులను కూడా సానుభూతితో అర్థం చేసుకోవడానికి, వారికి మంచిమార్గం చూపడానికి మహరాజ్ ప్రయత్నించాడు.

మంద సంవత్సరాలకు పైగా జీవించి, ఇటీవల కీర్తిశేషులైన రవీశంకర్ మహరాజ్ జీవిత చరిత్ర గుజరాతీ భాషలో 'మన్‌సై-న-దివ' (మట్టిదీవం) పేరుతో వెలువడింది. అద్భుత రసప్రధానమైన నవలలాగా సాగే ఈ జీవితచరిత్రను సుప్రసిద్ధ గుజరాతీ రచయిత జావర్ చంద్ మెఘానీ (1897 - 1947) రచించాడు. ఆయన ఇంకా చాలా నవలలూ, నాటకాలూ, కథానికలూ, కవితలూ రచించాడు.

మీకు తెలుసా?

1. తామిసునాల్‌ను అనుకుని ప్రవహిస్తూన్న నది ఏది?
2. లోక్‌సభకు ఎక్కువ సభ్యులను వంపే రాష్ట్రం ఏది?
3. శాంతి ప్రేమలకు చిహ్నంగా ఏ పక్షిని చెబుతారు?
4. ప్రపంచంలోకెల్లా అతి పెద్ద జంతువు ఏది?
5. 'కుచిపూడి నాట్యం' ఏ రాష్ట్రం నుంచి వచ్చింది?
6. 'కారక్'రం మార్గం' రెండు దేశాలను కలుపుతుంది. అవి ఏవి?
7. చైనా రాజధాని 'బీజింగ్'. మరి ఆ దేశంలో అతి పెద్ద నగరం ఏదో తెలుసా?
8. ఆధునిక భవనాలలో ఉపయోగించే 'లిఫ్ట్'లను ఎవరు కనుగొన్నారు?
9. వెండి అత్యధికంగా లభించే దేశం ఏది?
10. నోచెల్ శాంతి బహుమతి పొందిన అమెరికాకు చెందిన నీగ్రో నాయకుడు ఎవరు?
11. 'ఈఫిల్ టవర్' ఎక్కడ ఉన్నది?
12. టర్కీలోని 'ఇస్టాన్బుల్' నగరం ప్రాచీన నామం ఏది?
13. మనదేశానికి స్వాతంత్ర్యం ఇవ్వడానికి ఇంగ్లాండు అంగీకరించినప్పుడు, అక్కడి ప్రధానమంత్రి ఎవరు?
14. 'రేఖాగణితపిత'గా ఎవరిని చెబుతారు?
15. దక్షిణ అమెరికాలోని చిలీలో ఏ భాష మాట్లాడతారు?
16. తెల్లటి బాణీయ పతాకం గల దేశం ఏది?
17. 'ఆధునిక బ్యాంకింగ్' విధానం ఎక్కడ ఆరంభమయింది?
18. తలుపులకు తాళం వేసి, తాళంచెపులను ఉపయోగించే పద్ధతిని మొట్టమొదట కనుగొన్నవారెవరు?

సమాధానాలు

గాల్ఫ్స్ట్రీట్ ట్రిబ్యూన్ '81	శ్రీశైల '6
ఇండోనీషియా '21	ఇరాన్ ఇరాన్ '8
మిషన్ ట్రాస్టర్ '91	గ్రామంబ '2
బుల్ '51	జర్మనీ-జర్మనీ '9
బ్రిక్లెన్ '41	క్రైస్టియన్ '5
ఫ్రీడ్ డాంట్ '21	రిపబ్లికన్ రిప '6
గ్రామిని-గ్రామిని '21	రిపబ్లికన్ '8
ఇస్టోన్ '11	క్రైస్టియన్ '2
గ్రామిని గ్రామిని '01	గ్రామిని '1

పాగరుబోతు సిద్ధయ్య

చౌలాకాలం క్రితం రాజన్నపేట అనే గ్రామంలో, సిద్ధయ్య అనే ఒక పాగరుబోతు వాడుండేవాడు. వాడెంతపాగరుబోతంటే—కోపంవస్తే, ఆఖరుకు ఆత్మబంధువులలాటి వారివైనా నానా తిట్లూ తిడుతూ కొట్టేందుకు వెళ్ళేవాడు. వాడిఈడుప్రువర్తనకు అలవాటు పడిన గ్రామస్థులు వాడంటేదూరంగా వుండే వాళ్ళు.

ఒకసారి వాడి పొలంలో చంద్రన్న అనే వాడి గేదె పడి మేయసాగింది. సిద్ధయ్య దాన్ని కర్రతో బాది, చంద్రన్న ఇంటికి పోయి, “ఒరేయ్, చంద్రన్నా! నీ గేదె నా చేలో పడి సర్వనాశనం చేసింది. ఇప్పుడు నా ఆవులన్నిటినీ నీ పంటపొలంలోకి తోలబోతున్నాను,” అన్నాడు రొద్రంగా.

వాడికవం వంగిన చంద్రన్న శరణంగా, “అదేదో నోరులేని గేదె, పైగా నీ పొలంలో ఏ పంటా లేదాయ్. ఏదో పచ్చిగడ్డి మేసి

ఉంటుంది. ఈసారికి క్షమించు, సిద్ధయ్యా!” అన్నాడు.

అయినా, సిద్ధయ్య శాంతపడక, “దానికి నోరు లేదు, నువ్వు నోరున్న చవటవి. జరిగిందానికి శిక్షగా, నువ్వు వారం రోజుల పాటు దాని పాలు మా ఇంట ఇచ్చి పోవాలి. లేదా, నా ఆవులు పచ్చగా వున్న నీ పంట పొలంలో పడి మేయడం ఖాయం,” అన్నాడు.

చంద్రన్న చేసేదిలేక, వారం రోజుల పాటు గేదె పాలను సిద్ధయ్యకు ఇచ్చుకున్నాడు.

ఇంకొకసారి, ఆ ఊరి సర్దుకుడు పొర బాటున సిద్ధయ్యకొన్న బెల్లం తూకం తక్కువ తూచాడు. సిద్ధయ్య ఇంటికి వెళ్ళి జరిగింది గ్రహించి, గొప్పకీకలు వదులూ వర్తికుడి దుకాణానికి వచ్చి, “నేనంటే ఈ ఊళ్ళోనే కాదు, ఈ పరగణా అంతటా హడలు.

అలాంటి నాకే దొంగ తూకాలు తూస్తావా?" అన్నాడు.

వర్తకుడు ఎంతో మర్యాదగా, "అయ్యా, సిద్ధయ్యా! పొరబాటనేది ఎవరికైనా సహజం. నేను కావాలని నీకు తక్కువ తూయలేదు. ఒక వేళ నేను మోసకారి ననుకుంటే, నా దగ్గిర సరుకు కొనడం మానెయ్యండి. అలా రంకెలేస్తూ, నోటికి వచ్చినట్టల్లా తిట్టకండి," అన్నాడు.

"నాకు నీతులుచెప్పుతావా? సరే, చూస్తూ నీ సంగతి!" అంటూ వేగంగా వెళ్ళిపోయాడు సిద్ధయ్య.

ఆ రాత్రి వర్తకుడు తవుడు బస్తాలు దాచుకున్న పాక అంటుకు పోయింది. అది

సిద్ధయ్య చేసినపనే అని వర్తకుడితో పాటు, ఊళ్ళో అందరికీ తెలిసినా, వాడి పొగరుబోతు తనానికి భయపడి ఎవరూ నోరెత్తలేదు.

ఇలా వుండగా, ఆ ఊరుకు ఎక్కడి నుంచో ఒక సన్యాసి వచ్చాడు. వారం తిర క్కుండానే ఆ సన్యాసి గొప్ప మహిమలు కలవాడని, ఊళ్ళో అందరికీ నమ్మకం కుదిరింది. ఆ కారణంగా, ఆయనను వాళ్ళు రోజుకొకరింటు భిక్షకు ఆహ్వానించసాగారు.

ఇది చూసిన సిద్ధయ్య, భార్యతో, "ఊళ్ళో ఒక పూట తిండి గడవని వెధవలందరూ, ఆ సన్యాసికి ఘనంగా భోజనాలు పెడు తున్నారు. నేనో—ఊరూ, పరగణా అంతకూ పేరు మోసినవాణ్ణి! నేను ఆ సన్యాసిని ఈ మధ్యాహ్నం మనింటికి భోజనానికి పిలుస్తు న్నాను. నువ్వు మరవక, నీకు తెలిసిన పిండి వంటలన్నీ తయారు చెయ్యి," అని చెప్పాడు.

ఆ వెంటనే సిద్ధయ్య, సన్యాసి దగ్గిరకు వెళ్ళి, "నేనంటే ఊళ్ళో అందరికీ తగని భయం. ఆ సంగతి ఈ సరికి నీకు తెలిసే వుంటుంది. ఈ మధ్యాహ్నం, నా ఇంటికి భోజనానికి రా," అన్నాడు.

అక్కడున్న వాళ్ళలో ఒకళ్ళిద్దరు ధైర్యం చేసి, "ఆ చెప్పేదేదో కాస్త మర్యాదగా చెప్ప రాదా, సిద్ధయ్యా!" అన్నారు.

అయితే సన్యాసి వాళ్ళతో, "అందరూ నా దృష్టిలో సమానులు. నాకు ఎలా పిలిచా

రన్నది ముఖ్యం కాదు. నన్ను పిలిచిన వారింటికి తప్పకుండా భిక్షకు వెళతాను," అన్నాడు.

"అహా, ఈ మతిమాలిన వెధవలకు బాగా చెప్పావు!" అని సిద్ధయ్య, సన్యాసిని మెచ్చుకుని, "నాకు ఏ పనైనా అనుకున్న వేళకు జరిగిపోవలసిందే. అందువల్ల, సరిగ్గా పన్నెండు గంటలకు, మా ఇంటికి రావాలి," అని చెప్పి వెళ్ళిపోయాడు.

సిద్ధయ్య చెప్పిన వేళకు సన్యాసి బయలు దేరబోతుండగా, పాము కరిచిన వ్యక్తి నొకణ్ణి అతడి బంధువులు మోసుకువచ్చి, ఆయన పాదాల ముందు పడవేసి మంత్రం వెయ్యమన్నారు.

సన్యాసి వాళ్ళతో, "మంచి మనసుతో అందరికీ శుభం కోరుకోవడమే మంత్రం!" అని, సంచీలోంచి విభూతితీసి పాముకాటు తిన్నవాడి నుదుట పెట్టాడు. కొంతసేపటికి వాడు నిద్ర నుంచి లేచినవాడిలా లేచి కూర్చున్నాడు.

ఇది ముగిసి సన్యాసి, సిద్ధయ్య ఇంటికి చేరుకునేసరికి పన్నెండు దాటొంది. సిద్ధయ్య ఆయనకేసి పళ్ళుకోరుకుతూ చూసి, "నాకు, ఏ పనైనా అనుకున్న వేళకు జరిగి పోవల సినదే అని ముందే హెచ్చరించాను. నేను పన్నెండు గంటలకు భోజనం చేసేశాను. ఇప్పుడు పన్నెండున్నర. ఇకవెళ్ళు," అన్నాడు. "అతిథి నారాయణుడితో సమానం. భోజ

నానికి పిలిచిన అతిథి రాకుండా భోజనం చేయడంగృహస్థుడేయకూడనిపని. జరిగిందేదో జరిగింది. అతిథిని పోమ్మని మరింత పాపం కట్టుకోకు," అన్నాడు సన్యాసి.

ఇది విని రెచ్చిపోయిన సిద్ధయ్య, "నాకే నీతులు చెబుతావా?" అంటూ సన్యాసి చెంప మీద గట్టిగా కొట్టాడు.

ఇది చూసిన వాళ్ళు కోపం పట్టలేక, మూక ఉమ్మడిగా పోయి సిద్ధయ్యను కొట్ట బోయారు. అయితే, సన్యాసి వాళ్ళను ఆగ మని, "మనిషికి పాగరుబోతుతనం ఉండ కూడదు. ఇతడికి ఆ భగవంతుడే బుద్ధి చెబుతాడు. నా మీది గౌరవంతో అతణ్ణి వదిలెయ్యండి," అన్నాడు.

సరిగ్గా సన్యాసిని కొట్టిన ఆరునెలలకు, సిద్ధయ్య కుడి అరచేతిలో చిన్న పొక్కులేచి క్రమంగా పెద్దదై భరించలేనంత బాధగా తయారైంది. పరీక్షించిన వైద్యులు అది రాచపుండని తేల్చారు.

సిద్ధయ్య ఎన్ని వైద్యాలు చేయించినా పుండు మానలేదు. చివరకు వైద్యులు శస్త్రచికిత్స చేసి, చెయ్యి తీసేయ్యక పోతే, మరెన్నాళ్ళో బతకవని సిద్ధయ్యకు చెప్పారు.

ఇప్పుడు సిద్ధయ్యలో చావు భయం కొద్దీ కాస్త ప్రశ్నాత్మాపం రేకెత్తింది. సన్యాసిని కొట్టి నందువల్లే, తనకి దుర్గతి ప్రాప్తించిందని వాడు గ్రహించాడు. అయితే, ఇంతకాలంగా ఊరంతనూ హడలెత్తించిన తను, శస్త్ర చికిత్స చేయించుకుని మొండిచేత్తో తిరుగు తుంటే, అందరూ హేళన చేస్తారని, వాడికి బాధ కలిగింది.

ఈ స్థితిలో, సన్యాసి మరొకసారి, ఆ ఊరు వచ్చి సిద్ధయ్యను గురించి వాకబు చేశాడు. వాడి దీనస్థితి తెలుసుకుని, చివరంగా వాణ్ణి చూడటం కోరినా, అది అసాధ్యం.

దయగా, "సిద్ధయ్యా, ఎలా వున్నావు?" అని అడిగాడు.

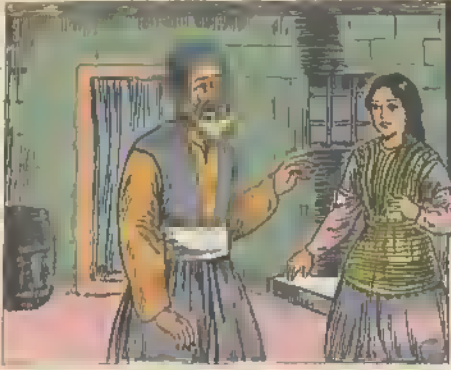
సిద్ధయ్య ఒక్కసారి భోరుమని, "స్వామీ, ఇలా వున్నాను! మీరో, దేవుడో నన్ను కఠినంగా శిక్షించారు," అంటూ సన్యాసి పాదాల మీద పడ్డాడు.

సన్యాసి వాణ్ణి లేవనెత్తి, "నాయనా, నీలో ప్రశ్నాత్మాపం కలిగినందుకు చాలా సంతోషంగా వుంది. ఎవరో కాదు, నీ పొగరు బోతుతనమే నిన్ను శిక్షించింది! ఏదీ, ఆ చెయ్యి చాచు," అని వాడి చేతిలో ఇంత విభూతి చల్లాడు.

మరుక్షణం వాడి అరచేతిలో పున్న రాచ పుండు మటుమాయమైంది. సన్యాసి మారు మాట్లాడకుండా అక్కడి నుంచి బయలు దేరి ఎటో వెళ్ళిపోయాడు.

ఆ తర్వాత, సిద్ధయ్య పూర్తిగా మారి పోయాడు. క్రమంగా ఆ ఊరిలోనే కాక, చుట్టుపట్ల కూడా, వాడివంటి సొమ్ముడూ, దయాగుణం కలవాడూ లేడని పేరు తెచ్చు కున్నాడు.

నిర్భయరాలు

పూర్వం టర్కీ దేశంలో, అమీర్ అనే పేదవాడుండే వాడు. కొంతకాలం క్రితం అతడి భార్య చనిపోయింది. అతడికి సల్మా అనే కూతురున్నది. ఎదిగి పెళ్ళిడు కొచ్చిన సల్మాని చూసి, పృథ్విహారంలో పద్ద అమీర్ చాలా విచార పడుతుండే వాడు. జీవిత మంతా కష్టపడి కూడా అతడు ఎర్రని ఏగాణీ వెనకేయలేక పోయాడు. ఈ పరిస్థితిలో కూతురి పెళ్ళి చేయడం ఎలా? ఇదీ అతడి విచారానికి కారణం.

సల్మాకు చిన్నప్పటి నుంచి దయ్యాలు - భూతాలు గురించిన కథలు వినడం మహా సరదా. అలా విని విని ఆమె భయం అంటే ఏమిటో తెలియని దానిలా మారిపోయింది.

ఒకసారి అమీర్ ఇంట్లో చిన్న విందు జరిగింది. ఆ రాత్రి విందుకు అమీర్ బాల్యస్నేహితుడు అహమ్మద్ కూడా వచ్చాడు. ఆయన తోళ్ళ వ్యాపారంలో బాగా సంపాదించాడు.

విందు అర్థరాత్రి వరకూ సాగింది. ఇంతలో దుకాణం నుంచి కొని తెచ్చిన తేనెరొట్టెలు అయిపోయాయి. అహమ్మద్ ఇంకా కావాలని అడగడంతో అమీర్, కూతురు సల్మాను పిలిచి, "అమ్మా! నువ్వు వెళ్ళి దాదా దుకాణం నుంచి నాలుగు తేనె రొట్టెలు తీసుకురా," అన్నాడు.

అహమ్మద్ ఇదివిని ఆశ్చర్యపోతూ, "దాదా దుకాణం శ్మశానం ఆవల వుంది. ఈ అర్థరాత్రి సమయంలో శ్మశానంలో నుంచి వెళ్ళడానికి సల్మాకు భయం వేయదా?" అని అడిగాడు.

"ఉహు! సల్మా ప్రపంచంలో దేనికి భయ పడదు," అన్నాడు అమీర్ సగర్వంగా.

సల్మా, దాదా దుకాణం నుంచి తేనె రొట్టెలు తీసుకొచ్చింది. అప్పుడు అహమ్మద్, అమీర్ తో, "రేపు అమావాస్య. రేపు అర్థరాత్రి నీ కూతురు శ్మశానంలోకి వెళ్ళి,

వేసిన పథకం ప్రకారం, ఒక గోరీ వెనక గొయ్యిలో ముసలి ఖాన్ రహస్యంగా దాక్కున్నాడు.

సల్మా చీకట్లో వెదికి ఒక కపాలం తీసుకున్నది. వెంటనే ఖాన్ కీచుగొంతుతో, “ఏయ్, పిల్లా! ఆ కపాలం, మా అమ్మది. దాన్ని ముట్టుకోకు,” అన్నాడు.

సల్మా దాన్ని వదిలేసి మరొక కపాలాన్ని తీసుకున్నది. ఖాన్ గోరీ వెనక గొయ్యిలోంచి మరింత కీచుగొంతుతో, “ఏయ్, అది మా నాన్న కపాలం! ముట్టకు,” అన్నాడు.

ఇది విని సల్మా కపాలాన్ని కింద పడ వేసి, కోపంగా గోరీ వెనక్కు వెళ్ళింది. ఆ చీకట్లో గొయ్యిలో దాగివున్న ఖాన్ బట్టతల, ఆమెకు కపాలంలా కనిపించింది. అయితే, అది అటూ ఇటూ ఊగుతుండడం, ఆమె గమనించింది.

సల్మా గట్టిగా పళ్ళు కొరుకుతూ, “ఒరే, బట్టతల సైతాన్, ఇక నోర్చుయ్యి! మళ్ళీ నోరెత్తావో బండరాయితో చితక్కొట్టి, నీ కపాలాన్నే తీసుకుపోతాను,” అంటూ ఖాన్ తల మీద నాలుగైదు సార్లు బలంగా తన్నింది.

ఆ దెబ్బలతో ఖాన్ దిమ్మ తిరిగి గోతిలోనే స్పృహ కోల్పోయాడు. సల్మా అక్కడ దొరికిన మరొక కపాలాన్ని తీసుకొని ఇంటికి తిరిగిచ్చింది. ఓడిపోయిన అహమ్మద్, పందెం ప్రకారం అమీర్ కు వంద బంగారు కాసు లిచ్చుకున్నాడు.

అక్కడ నుంచి ఒక కపాలం తీసుకురా గలదా?” అని అడిగాడు.

“ఒకటేం ఖర్చు! అక్కడ దొరికిన కపాలాలన్నీ తెమ్మన్నా తెస్తుంది. ఏం, పందెం కాస్తావా? వంద బంగారుకాసులు!” అన్నాడు అమీర్ నవ్వుతూ.

పందానికి అంగీకరించాడు, అహమ్మద్. తెల్లవారాక అతడు ఖాన్ అనే ముసలివాడికి దబ్బాశ చూపించి, ఆ రాత్రి శ్మశానంలో ఏం చేయాలో నాడికి చెప్పి, అర్ధరాత్రి అవుతూనే అమీర్ ఇంటికి వచ్చి, సల్మాతో శ్మశానానికి పోయి కపాలం ఒకటి తెమ్మన్నాడు.

సల్మా, తండ్రి అమీర్ అనుమతి తీసుకుని, శ్మశానానికి వెళ్ళింది. అక్కడ అహమ్మద్

ఆనాటి నుంచి నిర్భయానికి మారు పేరుగా, నల్మాను ఆ గ్రామంలో చెప్పుకో సాగారు.

సల్మా వుండే గ్రామానికి పక్కన వున్న ఒక గ్రామంలో, సులేమాన్ అనే ఒక ధన వంతుడైన యువకుడుండేవాడు. అతడు. ధనికుడే కాక మంచి అందగాడు. అయినా, అతడికి పిల్లనివ్వడానికి ఎవరూ ముందుకు రాలేదు. అంతేకాక, అతడి ఇంట్లో పనికి కుదిరిన నౌకర్లు, వారం తిరక్కుండానే పారిపోయేవాళ్ళు. ఇండుక్కారణం, చని పోయిన అతడి తల్లి భూతరూపంలో, ఇంట తిరుగుతూండడం.

సల్మా ధైర్యసాహసాల గురించి విన్న సులేమాన్, ఆమెకు పెద్ద జీతం ఆశ చూప తన ఇంట్లోపనికి కుదుర్చుకున్నాడు. సల్మా, సులేమాన్ కు భోజనం వడ్డించినప్పడల్లా, పక్కన మరొక పళ్ళెంలో కూడా భోజనం వడ్డించి, సులేమాన్ తల్లి భూతంతో, "పెద్దమ్మా! కూరలూ అవీ బావున్నవి. తృప్తిగా తిను," అంటూ మంచి మాటలతో భూతం ఆదరణను సంపాదించుకున్నది.

ఒకనాడు సులేమాన్ వ్యాపారం పనిమీద పట్నం వెళ్ళాడు. రాత్రివేళ సల్మా ఇంటి పనులు చేసుకుంటూండగా, తల్లి భూతం ఆమెకు కనిపించి, "ఏమే, అమ్మయో! నన్ను చూస్తే నీకు భయం కలగడంలేదా?" అని అడిగింది.

సల్మా తాపీగా, "భయమా? నాకేనాడూ భయంఅంటే ఏమిటో తెలియదు, పెద్దమ్మా, పైగా మీరు చాలా మంచివారు," అన్నది.

ఆ బవాబుకు తల్లి భూతం చిన్నగా నవ్వు కుని, "నీ నిర్భీతి, అందచందాలూ నాకు తృప్తి కలిగించినై. అయితే, వీటికి తోడుగా, ఎంతో సంపన్నుడైన నా కొడుకు ఇంటి యజమానురాలుగా మంచి తెలివితేటలు కూడా కావాలి. అవి నీలో ఏ పొటివున్నవో నాకు తెలియదంటేదు," అన్నది.

ఆ మాటలకు సల్మా తలవంచుకుని ముసిముసిగా నవ్వుకున్నది.

తల్లిభూతం ఒక క్షణం ఆగి, "ఈ ఇంటి దిగువున ఒక నేలమాళిగ వున్నది, ఆ

అర్ధరాత్రి చీకట్లో నువ్వు నా వెంట అక్కడిక రాగలవా?" అని అదిగింది. "అదెంత పెద్ద పని, పెద్దమ్మా!" అన్నది సల్మా తోణక్కుండా.

తల్లిభూతం ముందుండి దారి తీసింది. సల్మా, భూతం నుంచి వచ్చే వెలుగులో దాని వెనకనే నడవసాగింది. భూతం, ఆమెను ఒక గదిలో వున్న మెట్ల మీది నుంచి కిందికి తీసుకుపోయింది. అక్కడ కొన్ని ఇటుక రాళ్ళు చిందరవందరగా పడి ఉన్నవి.

భూతం, సల్మాతో ఆ ఇటుకరాళ్ళను పక్కకులాగమన్నది. సల్మా అలాగే చేసింది. అక్కడ వున్న ఒక గుంటలో రెండు రాగి బిందెలున్నవి. అందులో ఒకటి పెద్దది, రెండవది చిన్నది. రెండింటినిండా అంచుల వరకూ బంగారుకాసులు మెరుస్తూకనిపించినై.

భూతం, ఆ బిందెలను సల్మాకు చూపుతూ, "సల్మా, నువ్వు అన్ని విధాలా నాకు నచ్చావు. ఇక ఈ ఇంట నా కొడుక్కు రక్షణగా నేనుండనవసరంలేదు. ఆ పెద్ద బిందె నా కొడుకుకివ్వు, చిన్న బిందె నువ్వు తీసుకో, సరేనా!" అంటూ మాయమైంది.

తెల్లవారి సులేమాన్ పట్నం నుంచి తిరిగి రాగానే సల్మా, అతనికి రాత్రి జరిగింది చెప్పి, "మీ అమ్మగారు బంగారు కాసులున్న పెద్ద బిందె నన్ను తీసుకుని, చిన్న బిందె మీకివ్వమన్నారు!" అన్నది.

ఆ మాటలు వింటూనే సులేమాన్, సల్మాను ఒకసారి నఖశిఖపర్యంతం పరీక్షగా చూసి, "ఆహాఁ," అంటూ పెద్దగా నవ్వి, "సల్మా! వెయ్యి మాటలెందుకు? నేను నిన్ను పెళ్ళాడదలిచాను. అప్పుడు పెద్దా, చిన్న బిందెల నిండు బంగారమంతా మనదే అవుతుంది. ఏమంటావు?" అన్నాడు.

సల్మా సెగ్గుతో తలపక్కకు తిప్పుకుని, ఏ జవాబూ చెప్పకుండా తన ఇంటికి వెళ్ళి, తండ్రి అమీర్తో జరిగినదంతా చెప్పింది. అతడు కూతురు అదృష్టానికి పరమానందం చెందాడు.

ఆ తర్వాత వారం తిరక్కుండానే, చుట్టు పక్కల నూరుగ్రామాల్లో అందరి కన్నా సంపన్నుడైన సులేమాన్తో, భయమంటే ఎరగని సల్మా వినాహం వైభవంగా జరిగిపోయింది.

మహామహా

రాముడు రథంమీద నిలబడి తనపైకి బాణ ప్రయోగం ప్రారంభించేసరికి, రావణుడు కోపంతో ఉగ్రుడై పోయి, రాముడి మీద గాంధర్వాస్త్రాన్ని వేశాడు. అయితే దివ్యాస్త్రాల ప్రభావం క్షణంగా ఎరిగి వున్న రాముడు గాంధర్వాస్త్రాన్ని, గాంధర్వాస్త్రంతోనూ, తరవాత రావణుడు ప్రయోగించిన దైవాస్త్రాన్ని, దైవాస్త్రంతోనూ క్షణంలో తునాతునియలు చేశాడు.

ఈసారి రావణుడు, రాముడి మీద మహా భయంకరమైన రాక్షసాస్త్రాన్ని ప్రయోగించాడు. ఆ అస్త్రం నుండి వెలువడిన అనేక విషసర్పాలు, తమ నోళ్ళ వెంట మంటలు కక్కుతూ, రాముడికేసి రాసాగినై. రాముడు వెంటనే వాటిపైకి గరుడాస్త్రాన్ని ప్రయోగించాడు.

దానిలోనుంచి వెలువడిన గరుడ పక్షులు, రావణుడు ప్రయోగించిన విష సర్పాలను తమ నోళ్ళతో పట్టి సంహరించివై.

రావణుడు ఇది చూసి మరింత కోపా ద్రిక్తుడై, రాముడి మీద బాణవర్షం కురిపించాడు. ఒక శక్తివంతమైన బాణంతో రాముడెక్కివున్న రథపు ధ్వజస్తంభాన్ని పడగొట్టాడు. మరికొన్ని బాణాలతో రథాశ్వా లను నొప్పించాడు. ఆకాశంలో వుండి అతిదారుణమైన ఈ రామరావణ యుద్ధాన్ని చూస్తున్నదివారిలు, గంధర్వులు, యక్షులు, కిన్నరులు, కింపురుషులు, చారణులు— పరమదుష్టుడైన రావణుడు, రాముణ్ణి తన బాణాలతో బాధించటమేగాక, దేవేంద్రుడి

రథపు ధ్వజాన్ని కూలవేసినందుకు చాలా విచారపడ్డారు.

విభీషణుడితో పాటు వానరులందరూ యుద్ధంలో రావణుడిది పైచెయ్యి కావటం చూసి కలత చెందారు.

రాముణ్ణి నంహరించటానికి ఇదే మంచి అదననిభావించిన రావణుడు, ఇంద్రుడి వజ్రాయుధంతో సమానమైన ఒక శూలాన్ని చేతికి తీసుకున్నాడు. అది దట్టమైన నల్లటి పొగలు చిమ్ముతూ, ఎర్రని మంటలు కక్కుతూ మహాభయంకరంగా ఉన్నది.

రావణుడు ఆ జ్వలిస్తున్న శూలాన్ని ఎత్తి పట్టుకుని రాముడితో, "ఓ, రాముడా! ఇదుగో, నీ పాలిటి మృత్యువు! ఈ క్షణం

లోనే నిన్ను, నీ తమ్ముణ్ణి చంపి, నా తోబుట్టువూ, కుమారులతో పాటు మహా శూరులైన రాక్షసవీరులనువధించినందుకు నీ మీద పగతీర్చుకోబోతున్నాను," అంటూ రాముడికేసి విసిరాడు.

రావణుడు అలావిసిరిన శూలం నాలుగు వైపులా జ్వలలతోనూ, మెరుపులతోనూ ప్రళయ భయంకరంగా గర్జిస్తూ, రాముడి కేసి వేగంగా రాసాగింది. రాముడు దానికేసి ప్రయోగించిన బాణాలన్నీ, దాన్ని తాకి భస్మమైపోయి, బూడిద గాలిలోకి లేచింది. రాముడు ఆ సరికి రావణుడు వదిలిన మహాస్త్రం ఎంత శక్తివంతమైనదో గ్రహించి, ఇంద్రుడు తన రథంతోపాటు పంపిన మహాశక్తిని దాని మీద ప్రయోగించాడు. అది తాకగానే రావణుడు ప్రయోగించిన శూలం రెండుగా విరిగి, నేలకూలింది.

ఆ వెంటనే రాముడు విజృంభించి, రావణుడి మీద వివిధాస్త్రాలు ప్రయోగించ సాగాడు. తాను వేసిన మహాశక్తి ఈ విధంగా నిష్ప్రయోజనం అవటం చూసి, రావణుడు దిగులుపడ్డాడు. ఇప్పుడు రాముడు వేసే బాణాల నుంచి అత్యరక్షణ కూడా చేసుకో లేని స్థితికి దిగజారాడు. అది గమనించిన రావణుడి రథసారథి, రథాన్ని యుద్ధరంగం నుంచి దూరంగా తోలుకుపోసాగాడు. రాక్షసులు భయకంపితులై హాహాకారాలు చేశారు.

తన రథం ఆ విధంగా యుద్ధభూమిని వదిలి కొంత దూరం పోగానే, రావణుడు తేరుకుని, రథ సారథిపై ఆగ్రహం చెంది, "ఓరీ, దుష్టుడా! నా అనుమతి లేకుండా రథాన్ని యుద్ధరంగం నుంచి ఎందుకు మళ్ళించావు? నేనేమైనా పిరికివాణ్ణి, అసమర్థుణ్ణి అనుకుంటున్నావా? అస్త్ర ప్రయోగం చేతకానివాణ్ణి, యుద్ధంలో శౌర్యప్రతాపాలూ, అవసరమయితే యుక్తులూ ప్రదర్శించలేని చేతకాని వాణ్ణనుకుంటున్నావా? ఛీ, నాకు అవమానంకలిగించే ఈ మతిమాలిన పని ఎందుకుచేశావు? శత్రువుల నుంచి ఏమైనా ప్రతిఫలం పుచ్చుకున్నావా? వెంటనే రథాన్ని యుద్ధరంగం మధ్యకు నడుపు," అన్నాడు.

ఈ పరుష వాక్కులకు సారథి ముఖం చిన్నబుచ్చుకుని, రావణుడితో, "మహారాజా! నీ క్షేమం కోరిన వాణ్ణి గనకనే, రథాన్ని యుద్ధరంగం నుంచి దూరంగా నడిపాను. రాముడు చేసే అతి తీవ్రమైన యుద్ధానికి, నీవు తగిన విధంగా ప్రతియుద్ధం చేయటంలేదు. నీవు బాగా అలిసి ఉన్నావు. అంతేకాదు. రథాశ్వాలు కూడా బాగా దస్సి పోయి ఉన్నాయి. నీకూ, వాటికీ కొంత విశ్రాంతి అవసరం అని భావించి రథాన్ని ఇలా నడుపుకు వచ్చాను. అంతేకాని వేరొక ఉద్దేశం లేదు. యుద్ధరంగంలో రథాన్ని ఎప్పుడు ఎలా నడిపించాలో తెలియకపోతే, నేను సారథి నెలా అవుతాను? సరే జరిగి

పోయిందేదో అయింది. ఇప్పుడేం చెయ్యమని ఆజ్ఞ?" అన్నాడు.

సారథి ఇలా అనగానే, రావణుడు అతడి రాజభక్తికి, సమయస్ఫూర్తికి మెచ్చి, అతడికి విలువైన ఒక హస్త కంకణాన్ని బహూకరించి, "రాముణ్ణి ఈ క్షణంలోనే, నా బాణ ఘాతానికి బలి చెయ్యబోతున్నాను. నేను అలిసి పున్నానని ఏ మాత్రం సంశయించక రథాన్ని వెంటనే అతడి కేసి తీసుకుపో," అన్నాడు.

సారథి రథాన్ని రాముడి ముందుకు తెచ్చి నిలిపాడు.

ఆ సమయంలో రాముడు బాగా అలిసి పోయి, రావణుడితో యుద్ధం చేసే శక్తిలేని

స్థితిలో ఉన్నాడు. రామ, రావణ యుద్ధం చూడ వచ్చిన దేవతలతో పాటు ఉన్న అగస్త్యమహర్షి అది గమనించాడు. ఆయన త్రికాలజ్ఞుడు. ఆయన రాముడి వద్దకు వచ్చి, “రామా, నీ అలసట పోయేందుకూ, తిరిగి నీలో యుద్ధోత్సాహం కలిగేందుకూ, నీకు ఆదిత్యహృదయం అనే స్తోత్రం చెబు తాను. అది సర్వ స్తోత్రాలలోనూ ఉత్తమ మైనది. దానిని జపించి, తిరిగి శక్తివంతు డవై రావణునితో యుద్ధం చెయ్యి,” అని రాముడికి ఆదిత్యహృదయం ఉపదేశించి, వెళ్ళిపోయాడు.

రాముడు ఆ స్తోత్రాన్ని మూడుసార్లు భక్తితో జపించి, ఇనుమడించిన బలోత్పా

హలతో విల్లంబులు చేతబట్టి, రావణుడితో యుద్ధం చేసేందుకు వేగంగా ముందుకు వచ్చాడు.

రాముడు రథసారథి అయిన మాతలితో, “మాతలీ! ఇప్పుడు రావణుణ్ణి నిశ్చయంగా చంపబోతున్నాను. నువ్వు రథాన్ని ఎంతో ఒడుపుగా, చాకచక్యంతో నడపవలసి వుంటుంది. దేవేంద్రుడి రథసారథివయిన నీకు ఇంతగా చెప్పవలసిన అవసరంలేదని నాకు తెలుసు. అయినా, నువ్వేమాత్రం ఏమరుపాటూ, అజాగ్రత్తా లేకుండా రథం నడపటం అవసరం అని, ఇలా హెచ్చరిస్తున్నాను,” అన్నాడు.

మాతలి రథశ్వాసను గట్టిగా అదిలించి, రథం వేగంగా కదిలేటప్పుడు రేగినదుమ్ము, రావణుణ్ణి క్షణంలో చుట్టుముట్టేలా చేశాడు.

రావణుడు ఇది చూసి కోపోద్రిక్తుడై, రాముడి మీద బాణవర్షం కురిపించాడు.

రాముడు తనకు ఇంద్రుడు పంపిన విల్లూ, బాణాలూ తీసుకుని రావణుడితో యుద్ధానికి ఉపక్రమించాడు.

రామ, రావణుల మధ్య యుద్ధం అతి భయంకరంగా సాగింది. రెండు శత్రుపక్షాల వీరులూ యుద్ధం మాని, వాళ్ళ ద్వంద్వ యుద్ధాన్ని భయాశ్చర్యాలతో చూడసాగారు. రాముడూ, రావణుడూ కూడా ఇదే తమ అంతిమ పోరాటం అన్నంత తీవ్రంగా యుద్ధం చేశారు.

ఇలా ఇద్దరి మధ్య కొద్దిసేపు యుద్ధం జరిగాక రాముడు ప్రయోగించిన అతి తీక్షణమైన బాణం దెబ్బకు, రావణుడి శిరస్సు తెగి నేలమీద పడింది. కాని, అదే క్షణంలో రావణుడికి మరొక శిరస్సు పుట్టు కొచ్చింది.

రాముడు మరొక వాడి బాణంతో ఆ శిరస్సును కూడా ఖండించాడు. అది నేల బడెలోపుగా రావణుడికి మరొక శిరస్సు మొలిచింది.

రాముడు ఈ విధంగా నూట ఒక్కసార్లు రావణుడి శిరస్సు ఖండించాడు. కాని ప్రతి సారీ రావణుడికి మరొక శిరస్సు మొలవటంతో, అతడు మరణించ లేదు.

ఇది చూసి రాముడికి చాలా ఆశ్చర్యం కలిగింది. లోగడ తాను దండకారణ్యంలో విరాధుణ్ణి, క్రౌంచారణ్యంలో కబంధుణ్ణి వధించేందుకు ఉపయోగించిన వాడి బాణాలు రావణుడిపట్ల ఎందుకు వృధా అవుతున్నవో అతడికి అర్థం కాలేదు.

రామ రావణులు ఈ విధంగా ఒక్క క్షణ మైనా విశ్రాంతిలేకుండా ఏడుపగళ్ళూ, ఏడు రాత్రులూ యుద్ధంచేశారు. రాముడి బాణాలు రావణుడి మీద ఎందుకు వ్యర్థమవుతున్నవో మాతలికి తెలుసు. కారణం, రావణుడి మరణకాలం ఇంకా సమీపించలేదు.

ఎనిమిదవనాడు రావణుడి అంత్యకాలం సమీపించిందని తెలియగానే మాతలి, రాముడితో, "రామా, ఇదేమంచి సమయం. ఇక తాత్సారం చేయక, ఈ దుష్ట రావణుడి పైన బ్రహ్మాస్త్రం ప్రయోగించి, వధించు," అన్నాడు.

మాతలి ఇలా హెచ్చరించగానే రాముడు, భయంకర సర్పం లాంటి బాణాన్నొక దాన్ని చేతికి తీసుకున్నాడు. దేదీప్యమానంగా వెలిగిపోతున్న ఆ బాణాన్ని బ్రహ్మ ఒకప్పుడు ఇంద్రుడి కోసం సృష్టించాడు. అది చాలా బరువైనది. పెద్ద పెద్ద రెక్కలు గలది, వజ్రంలాగా అతి కఠినమైన ఆయుధాలను సహితం చేదించగలది.

రాముడు ఆ సర్వశక్తిమంతమైన మహాస్రాన్ని, వేదోక్తంగా మంత్రించి ఎక్కుపెట్టి,

రావణుడి పైన వేశాడు. అది రావణుడి రొమ్మును చేదించి, అతడి వీపులోంచి దూనుకుపోయి బయటికి పచ్చింది.

రావణుడు తన చేతగల ధనుర్పాణాలను జారవిడిచి, ప్రాణాలు పోగా, రథం మీది నుంచి నేలమీద పడ్డాడు.

తమ రాజు మరణించటం చూస్తూనే రాక్షసులుగుండెలవిసి, హాహాకారాలు చేస్తూ లంకానగరంకేసి పొరిపోసాగారు. వానరులు విజయ ధ్వనాలు చేస్తూ, పెకలించిన వృక్షాలూ, ఇతర ఆయుధాలూ పట్టుకుని, వాళ్ళను వెంటదగిలి, అందిన వారిని అందినట్టు చంపసాగారు.

రావణుడు చావగానే దేవదుందుభులు మోగాయి. ఆకాశం నుంచి పుష్పవర్షం కురిసింది. వానరులతోపాటు ఆకాశంలోని దేవతలూ, గంధర్వులూ, యక్షులూ, కిన్నరులూ, కింపురుషులూ చారణులూ రాముణ్ణి గొప్పగా స్తుతించారు.

సుగ్రీవుడూ, అంగదుడూ చాలా ఆనంద పడ్డారు. విభీషణుడూ, వానర ముఖ్యులూ రామలక్ష్మణులను శ్రవణంపించారు.

విభీషణుడికి తన అన్న మరణం చాలా దుఃఖం కలిగించింది. ధర్మవిరుద్ధంగా సీతను అపహరించి తెచ్చినందుకు దుర్మరణం పాలయ్యాడే గాని, అతడు నిజంగా మహా పురుషుడని చెప్పదగిన వాడు. గొప్ప తపశ్శాలి, పండితుడు, వరమ

నిష్ఠాపరుడు, అసమాన శౌర్యపరాక్రమ వంతుడు!

అన్న మరణించినందుకు ఇలా దుఃఖ వివశుడైన విభీషణుణ్ణి, రాముడు ఓదార్చుతూ, "రావణుడు పెరికివాడిలా మరణించలేదు; వీరుదులాగా పోరాడుతూ యుద్ధరంగంలో మరణించాడు. ఎంత మహా వీరుడైనా యుద్ధంలో శత్రువు చేత హతుడు కావచ్చు. వీరుడిలా మరణించి, వీరస్వర్గం చేరిన వాడి కోసం శోకించ కూడదు," అన్నాడు. రాముడు ఇలా చెప్పిన మీదట విభీషణుడికి కొంచెం ఓదార్పు కలిగింది.

తరవాత రాముడి అనుమతి తీసుకుని విభీషణుడు, తన అన్నకు శాస్త్రోక్తంగా

దహనక్రియలు జరిపేందుకు ఏర్పాట్లు చేయ సాగాడు.

రావణుడి మరణవార్త తెలియగానే అతని భార్యలు అంతఃపురం నుంచి బయలుదేరి, ఉత్తర ద్వారం గుండా యుద్ధభూమికి వచ్చి, అక్కడ రావణుడి శవాన్ని చూసి, దానిపైపడి గుండెలు అవిసేలా విలపించారు. విభీషణుడు చెప్పినట్లు సీతను, రాముడికి ఇచ్చి వున్నట్టుయితే, ఈ విపత్తు సంభవించేడి కాదని ఆక్రోశించారు.

“మూడు లోకాలనూ జయించి, దేవత లంతటి వారిచేత ఊడిగం చేయించుకున్న నీవు, చివరకు ఒక మానవ మాత్రుడి చేతిలో ప్రాణాలు కోల్పోయావా?” అంటూ హృదయవిదారకంగా మండోదరి విలపించింది.

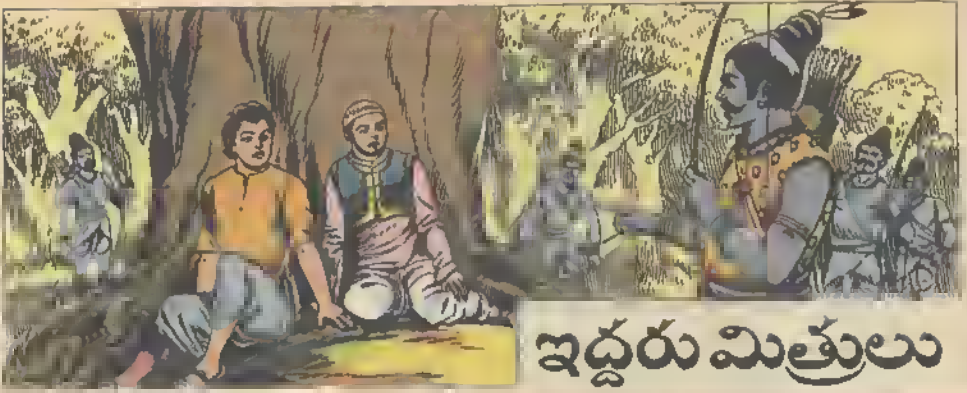
రాముడు, విభీషణుణ్ణి దగ్గిరకు పిలిచి, “విభీషణా, ఇక్కడ శోకించే స్త్రీ లందరినీ వెంటనే అంతఃపురానికి పంపి, త్వరగా నీ అన్నకు ఉత్తరక్రియలు చెయ్యి,” అని చెప్పాడు.

అఖిరి క్షణంలో విభీషణుడికి ఒక ధర్మ సందేహం కలిగింది. తన అన్న ఇతరత్రా ఎంత ధర్మపరుడూ, మహాజ్ఞానీ అయినా, పరస్త్రీని చెరబట్టి తీసుకు రావటంతో, పరమనీచుడూ, దుష్టుడూ అయిపోయాడు. అలాంటి వాడికి తాను అగ్నిసంస్కారం లాంటి కర్మలు చేయటం ధర్మవిహితమైన కార్యం అవుతుందా?

ఈ సందేహాన్ని విభీషణుడు రాముడికి వెల్లడించినప్పుడు రాముడు, రావణుడి ఇతర గుణగణాలను గొప్పగా ప్రశంసించి, “నీ అన్నకు నీ చేతి మీదుగా ఉత్తర క్రియలు జరపటం పూర్తిగా ధర్మనమ్మతం,” అన్నాడు.

బ్రాహ్మణులు చందనపు చెక్కలతో చితి పెర్చి, దానిపైన ఒక గొంగళి పరిచి, రావణుడి శవాన్ని అలంకరించి, దానిపైన పడుకోబెట్టారు. విభీషణుడు చితికి నిప్పు పెట్టాడు. తరవాత అతడు స్నానం చేసి, నీళ్ళు వదిలి, రావణుడి భార్యలను లంకకు పంపి, రాముడి దగ్గిరకు వచ్చాడు.

ఇద్దరు మిత్రులు

అరుకొలను అనే గ్రామంలో వుండే ఇరవై ఏళ్ళ అప్పన్నకు చాలా విద్యలు తెలుసు. తండ్రి వాడికి కొంత దబ్బిచ్చి, “నువ్వు పట్నం వెళ్ళి నీ ప్రతిభతో బాగా డబ్బు సంపాదించి పేరుతెచ్చుకుని, తిరిగి రా,” అని చెప్పాడు.

ఇండుకు అప్పన్న సరేనని బయల్దేరి, ఒక అడవిదారిలో ఆగి, ఒక చెట్టుకింద విశ్రాంతి తీసుకోసాగాడు.

ఆ సమయంలో అక్కడికి వాడి వయసు వాడే ఇంకొకడు వచ్చాడు. మాటల సందర్భంలో వాడిపేరు అబ్బుల్లా అనీ, తనకులాగే ఎన్నో విద్యలు తెలుసుననీ, తండ్రివాడిని తనకులాగే పట్నం పంపుతున్నాడనీ, అప్పన్నకు తెలిసింది.

పట్నంలో ఇద్దరూ కలిసే వుండాలనీ, ఎన్నడూ విడిపోగూడదనీ వాళ్ళు నిర్ణయించుకున్నారు. ఇద్దరూ ఒకరికొకరు అంతబాగా నచ్చారు!

వాళ్ళింకా ఏవో కబుర్లు చెప్పకుంటూం దగా, వాళ్ళనొక ఆటవికుల బృందం చుట్టుముట్టింది. వాళ్ళ నాయకుడు ముందుకు వచ్చి, “మేము నరబలికోసం వెతుకుతున్నాం. మీ ఇద్దరిలో ఒక్కరు చాలు మాకు. కాబట్టి మీ ఇద్దరూ మాట్లాడుకుని, ఎవరు మాతో వస్తారో నిర్ణయించుకోండి. లేదా మేము ఇద్దర్నీ తీసుకుపోతాం,” అన్నాడు.

అప్పన్న, అబ్బుల్లా మాట్లాడుకున్నారు. ఇద్దరికీ దేవుడంటే ఎంతో భక్తి వుంది. ఇద్దరికీ మంచితనం మీద గట్టి నమ్మకముంది.

“ఇలాంటి ప్రమాద సమయంలో నిన్ను విడిచి వెళ్ళిపోతే, నా దేవుడు నన్ను క్షమించడు. అన్నింటికీ ఆయనపై భారం వేసి, నేను వీళ్ళ వెంట వెళ్ళిపోతాను. లేకుంటే ఇద్దరం ప్రమాదంలో చిక్కు కుంటాం,” అన్నాడు అప్పన్న.

“నేను స్వార్థపరుడినైతే, నా దేవుడు నన్ను క్షమించదు. నేనే ఏళ్ళతో వెళతాను. నువ్వు పట్నం వెళ్ళు,” అన్నాడు అబ్బుల్లా.

ఇలా ఎంతకూ వాళ్ళు వాడులాట తెగక పోయేసరికి, “ఏమిటి ఆలస్యం?” అంటూ ఆటవికనాయకుడు విసుక్కున్నాడు.

“నేను మీతో వస్తాను. అందుకు ఇతణ్ణి ఒప్పించు,” అన్నాడు అబ్బుల్లా.

“నేనే మీతో వస్తాను. అందుకు ఇతణ్ణి ఒప్పించు,” అన్నాడు అప్పన్న.

నాయకుడు ఆశ్చర్యపోయాడు. నరబలి కోసం వాళ్ళు పోటీలు పడతారని నాడను కోలేడు. వాడు సంతోషంగా, “మీ వంటి వాళ్ళు మాకు దొరకరు. వచ్చే పున్నమికి

మీలో ఒకణ్ణి బలి ఇస్తాం. ఆ తర్వాత అర్రెల్లకు రెండోవాణ్ణి బలి ఇస్తాం. మా దేవత ఎంతో సంతోషించి మాకు మేలు చేస్తుంది,” అంటూ వాళ్ళను తన నివాసానికి తీసుకువెళ్ళాడు.

“మనిషిని మనిషి బలిఇస్తే, దేవత సంతోషిస్తుందా?” అన్నాడు అబ్బుల్లా, ఆటవిక నాయకుడి నివాసానికి చేరుకున్నాక.

“అదివాళ్ళ అజ్ఞానం,” అన్నాడు అప్పన్న. మర్నాడు ఆటవికుల నాయకుడు తమ దగ్గరకు వచ్చినప్పుడు, వాళ్ళు వాడితో, “పున్నమికి ఇంకా పది రోజుల వ్యవధి వుంది. ఈలోగా మావల్ల మీరుఎన్నో ప్రయోజనాలు పొందవచ్చు. మీకు తెలియని విషయాలెన్నో మాకు తెలుసు. అవన్నీ నేర్చుకోండి,” అన్నాడు.

నాయకుడు ఒప్పుకున్నాడు.

ముందుగా వాళ్ళు ఆటవికులకు నాగరికుల పద్ధతిలో వంటలు చేయడం నేర్పారు. రెండు రోజుల్లోనే ఆటవికులు ఆరుచికిపరమానందంచెంది, “ఇంతకాలంగా తిండి తింటున్నాం కానీ, ఇలాంటి తిండి తినలేదు,” అన్నాడు.

అప్పన్న, అబ్బుల్లా వాళ్ళకు పురాణాల లోంచి రకరకాల నీతి కథలు చెప్పారు. అన్ని కథలూ కూడా మనిషిలో మంచిని పెంచి, స్వార్థాన్ని నశింపచేయడానికి ప్రోత్సహించేవే!

ఈ మిత్రుల మంచితనం, వినిపించిన నీతికథల కారణంగా, అటవికుల్లో ఒక యువతి అప్పన్ననూ, మరొక యువతి అబ్బుల్లనూ ప్రేమించారు. వాళ్ళు రహస్యంగా వాళ్ళను కలుసుకుని, “నిన్ను నేను రహస్యమార్గంలో ఇక్కణ్ణించి తప్పిస్తాను. నువ్వు నన్ను పెళ్ళిచేసుకోవాలి,” అని ఇద్దరూ విడివిడిగా, వాళ్ళిద్దరికీ చెప్పారు.

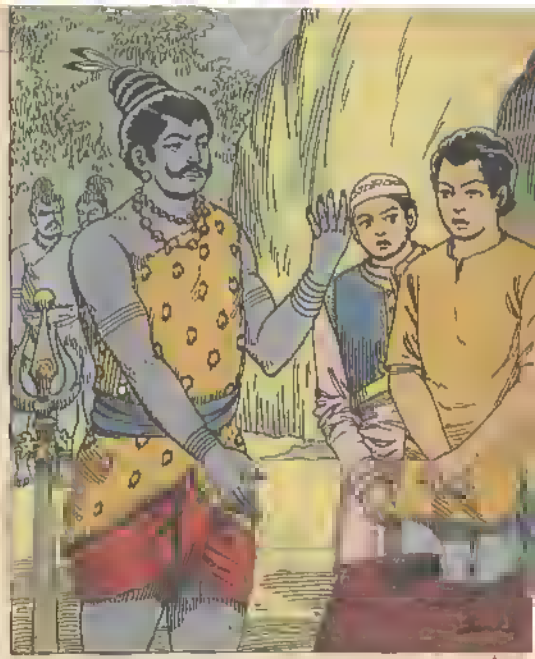
మిత్రుణ్ణి వదిలి ఒక్కడూ పారిపోవడానికి అప్పన్న, అబ్బుల్లా కూడా నిరాకరించారు. అంతేకాక, వాళ్ళు అటవిక నాయకుడికి ఫిర్యాదు కూడా చేశారు.

నాయకుడు తన నాళ్ళను మందలించి, అప్పన్న, అబ్బుల్లా నిజాయితీని మెచ్చుకుని, “మీ నూటల వల్ల నాకు నాగరికుల వద్ద తులు చాలా తెలిశాయి. నరబలి చేయడం తప్పనిపిస్తున్నది. కానీ దేవత ఆగ్రహస్థై, మా జాతి సర్వనాశనమై పోతుందని భయంగా ఉంది,” అన్నాడు.

అప్పుడు అబ్బుల్లా నాడితో, “నరబలిని ఏ దేవతా మెచ్చుకోదు. నరబలిని విడిచిపెట్టితే మీరు నాగరికులై సుఖపడతారు,” అన్నాడు.

“నరబలి చేయకపోతే దేవతకు కోపం రాదని ఋజువు కావాలి!” అని అటవికుల నాయకుడు అక్కడి నుంచి వెళ్ళిపోయాడు.

అప్పన్న, అబ్బుల్లా బాగా ఆలోచించి ఒక పథకం తయారు చేశారు. మర్నాడు తమ వద్దకు వచ్చిన అటవిక నాయకుడితో,

అప్పన్న, “పున్నమినాడు దేవతకు నన్ను బలి ఇవ్వు. అందుకు నా మిత్రుడు అబ్బుల్లా మంత్రం వేసిన కత్తి ఇస్తాడు. దేవతకు బలి ఇప్పమైతే, నేను చావడం జరుగుతుంది. లేదా నీ కత్తి నన్ను చంపనని మొరాయిస్తుంది,” అన్నాడు.

ఇదినాయకుడికి విద్వారమనిపించింది. కత్తిచంపననిమొరాయిస్తే, దేవతకు నరబలి ఇష్టం లేదని నమ్మడానికి సిద్ధపడ్డాడు.

ఈలోగా అబ్బుల్లా నాయకుడి నడిగి ఒక కత్తి తీసుకుని, మంత్రాల పేరుతో దానికి తన వద్దనున్న అయస్కాంతాన్ని పామి పామి చివరకు దాన్ని అయస్కాంతంగా మార్చాడు. అదే విధంగా ఒక ఇనుప తీగను

కూడా అయస్కాంతంతో, పామిపామి అయస్కాంతంగా మార్చి, అప్పన్న మెడలో కట్టాడు. ముందుగా చాలాసార్లు ప్రయోగాలు చేసి చూసి, బలిఖడ్గం అప్పన్న మెడ దగ్గరకు రాగానే వికర్షణకు లోనై వెనక్కు నెట్టబడు తున్నదని ధ్రువపరుచుకున్నాడు.

అయస్కాంతానికి ఉత్తర, దక్షిణ ధ్రువాలుంటాయి. సజాతి ధ్రువాలు వికర్షించుకుంటాయి. భిన్న ధ్రువాలు ఆకర్షణకు లోనవుతాయి. ఈ సూత్రాన్ను ప్రయోగించుకుని, అబ్దుల్లా బలిఖడ్గాన్ని, అప్పన్న మెడలో తీగనూ తయారుచేశాడు.

పున్నమి రానే వచ్చింది. అప్పన్న బలికి సిద్ధమయ్యాడు. అంతా, మిత్రులనుకున్నట్టే

జరిగింది. అటవిక నాయకుడు బలివ్వదానికి కత్తిని ఎత్తి అప్పన్న మెడదాకా తెచ్చేసరికి, దాన్నెవరో వెనక్కు తోసేస్తూ న్నట్టనిపించింది.

ఇలా రెండు మూడు సార్లు జరిగాక నాయకుడు కత్తిని అవతల పారేసి, అప్పన్నను బలిపీఠం మీది నుంచి లేపి, మిత్రులద్దరి కాళ్ళ మీదా పడి, “మీరు నిజంగా మహాగొప్పవారు. దేవత అభిప్రాయం మాకు తెలిసేలా చేశారు. కానీ మేము నాగరికుల మధ్యకు వచ్చి బ్రతకాలంటే, మా దగ్గర దబ్బు లేదు. మీరు మాకొక ఉపకారం చేయాలి. ఇక్కడికి దగ్గర్లో ఒక కొండ గుహ ఉన్నది. అందులో కొండరాక్షసుడుంటున్నారంటారు. వాణ్ణి మేమెప్పుడూ చూడలేదు. కానీ గుహలోకి వెళ్ళిన వాళ్ళెవరూ తిరిగి రాలేదు. ఆ కొండ రాక్షసుడి దగ్గర బోలెడు దబ్బుందిట. అది తెచ్చి మాకివ్వండి!” అని కోరాడు.

ఇందుకు మిత్రులద్దరూ సమ్మతించారు. అయితే, కొండ గుహలోకి వెళ్ళడానికి నేనంటే నేనని పోటీపడి, చివరకు ఇద్దరూ కలిసి వెళ్ళడానికి నిశ్చయించుకున్నారు.

అటవిక నాయకుడు వాళ్ళను కొండ గుహ వద్దకు తీసుకు వెళ్ళాడు. లోపలికి తొంగిచూస్తే చిమ్మచీకటిగా ఉన్నది. మిత్రులద్దరూ ధైర్యంగా లోపలికి ప్రవేశించారు. తడుముకుంటూ కొంతముందుకు వెళ్ళాక,

వాళ్ళ కళ్ళ ముందు జిగేల్మనే వెలుగు కనిపించి, మరుక్షణం ఒక అందమైన యువతి కంటబడింది.

అమె అప్పన్నతో, “నీ అంత అందగాడిని నేనెక్కడా చూడలేదు, నన్ను చూసినవాడు నన్ను పెళ్ళిచేసుకుంటే తప్ప బతకడు. కాబట్టి మనం పెళ్ళిచేసుకుందాం,” అన్నది.

“మరి నా మిత్రుడి సంగతేమిటి?” అన్నాడు అప్పన్న.

ఆ యువతినవ్వింది. అప్పన్న చూస్తూండగానే అబ్బుల్లా బూడిదగా మారిపోయాడు.

అప్పన్న మిత్రుడి బూడిద పక్కనే కూర్చుని, “నేనునిన్ను పెళ్ళిచేసుకోను. నన్ను కూడా బూడిదచెయ్యి!” అన్నాడాయువతితో.

“నీకు అశ చూపి, మీ ఇద్దర్నీ విడదీస్తా మనుకున్నాను. నా వల్ల కాలేదు. మీ స్నేహం చాలాగొప్పది. అబ్బుల్లా కొద్దికణాల్లో పునర్జీ వితుడౌతాడు. ముందుకు వెళ్ళండి, మేలు జరుగుతుంది!” అని మాయమయిందా యువతి.

కాసేపట్లో బూడిదకుప్ప అబ్బుల్లాగా మారి పోయింది. వాడు అప్పన్న ద్వారా జరిగింది విని, “దేవుణ్ణి నమ్మిన వాడికి ఎవరూ హాని చేయలేరు,” అన్నాడు.

ఇద్దరూ ముందుకు వెళ్ళారు. కొంత దూరంపోయేసరికి వాళ్ళకుసన్నగా, పొడుగ్గా పున్న మనిషాకడు కనబడి, కీచుగానవ్వుతూ, “మంచి పాట పాడి నన్ను మెప్పిస్తే, నాకు

నచ్చిన వాడికి నిధి చూపిస్తా. నచ్చని వాడిపని అంతటితో సరి!” అన్నాడు.

మిత్రులిద్దరూ గొంతెత్తిత్రావ్యంగాపాడారు. సన్నపాటివాడు పాట వింటూ ఉత్సాహంగా నాట్యం చేశాడు. పాట ముగియ గానే అప్పన్న విరుచుకునివెనక్కువడిపోయాడు. అబ్బుల్లా ఇదిచూసి గుండెలుబాదుకుంటూ, “నా మిత్రుడు లేకుండా నేను బతకలేను. వీడు బతికే ఉపాయం చెప్పు,” అన్నాడు.

సన్నపాటివాడు జవాబు చెప్పకుండా, అబ్బుల్లా భుజం పట్టుకుని ముందుకు తీసుకుపోయాడు. అక్కడ వాళ్ళకోక పెద్ద భవనం కనబడింది. ఆ భవనంలో ఎక్కడ చూసినా నవరత్నాలు, వజ్రవైడూర్యాలు,

చేయలేరని ఇంకోసారి ఋజువయింది!" అన్నాడు.

ఇంకా ఎలాంటి వింతలు ఎదురౌతా యోనని ఊహించుకుంటూ మిత్రులిద్దరూ ముందుకు వెళ్ళారు. కొంచెందూరం నడిచే సరికి, వాళ్ళకు పర్వతాకారుడైన రాక్షసు డొకడు కనిపించి, పెద్దగా నవ్వి, "మీ స్నేహం చాలా గొప్పది. మీలో ఒకడు ప్రేమకు లొంగలేడు. ఇంకోకడు డబ్బుకు లొంగలేడు. ఎంత ఆలోచించినా, మీ ఇద్దరిలో ఎవరు గొప్ప అన్నది తెలడం లేదు. ఇద్దరూ బాగా ఆలోచించుకుని, సకారణంగా మీ ఇద్దరిలో గొప్పవాడెవడో నాకు చెప్పాలి," అన్నాడు.

"ఎవరు నువ్వు? మా ఇద్దరిలో గొప్ప వాడెవడో తెలుసుకోవడంవల్ల, నీక్కలిగే ప్రయోజనం ఏమిటి?" అని అడిగాడు అప్పన్న.

"నన్ను కొండరాక్షసుడంటారు. ఈ గుహ నా సొత్తు. మీలో గొప్పవాడెవడో తెలితే, వాడికిక్కడుండే త్రిలోకసుందరి లాంటి అమ్మాయినిచ్చి పెళ్ళిచేసి, భవనంలో వున్న డబ్బంతా కట్టుంగా ఇస్తాను. రెండోవాణ్ణి ప్రాణంతోపుండగా కాల్చుకుతినేసి, పాతాళానికి వెళ్ళిపోతాను," అన్నాడు రాక్షసుడు.

మిత్రులిద్దరూ కొంచెం దూరంగా పోయి మాట్లాడుకున్నారు. వాళ్ళు తమలో తాము, "మనమింతవరకూ సామ దానాలకు లొంగ

వెండి, బంగారు కాసులు— అబ్బుల్లా కళ్ళు చెదిరిపోయాయి.

"ఇదంతా నీ సొంతమైపోతుంది. ఒక వేళ మిత్రుడు బతకాలనుకుంటే, ఇదంతా వెంటనే మాయమైపోతుంది. బాగా ఆలోచించుకుని నిధికావాలి, మిత్రుడు కావాలి తేల్చుకో!" అన్నాడు సన్నపాటివాడు.

అబ్బుల్లాక్షణంకూడా ఆలోచించకుండానే, "నాకు నా మిత్రుడే కావాలి!" అన్నాడు.

అంతే! అక్కడున్న భవనం, సన్నపాటి వాడు కూడా మాయమై అబ్బుల్లా పక్కన అప్పన్న కనిపించాడు.

జరిగిందంతా విని అప్పన్న, "దేవుణ్ణి సమ్ముకున్న వాడికి ఎన్నడూ ఎవరూ హాని

లేదు. ఇప్పుడు మీరు భేదపాపం పన్నాడు. మన స్నేహం దీనికి లొంగకూడదు!" అనుకుని రాక్షసుడితో, "ఈ ప్రపంచంలో అందరూ సామాన్యులే! మేమిద్దరం కూడా సామాన్యులమే! గొప్ప వాడొక్కడే ఉన్నాడు. ఆయన దేవుడు. ఆ దేవుడి ఆజ్ఞ ప్రకారం ఈ గుహలోని అమ్మాయిని ఆటవికుల నాయకుడికిచ్చి పెళ్ళిచెయ్యి. ఇక్కడున్న సంపదంతా అతడికి కట్టుంగా ఇవ్వు. మమ్మల్నిద్దర్నీ మేము చేరాలనుకుంటున్న పట్నం పాలిమేరల్లో చేర్చు," అని ఏక కంఠంతో అన్నారు.

అంతే! మిత్రులిద్దరి కళ్ళూ జిగేల్లున్నాయి. ఏం జరిగిందో వాళ్ళకు తెలియదు కానీ, కళ్ళు నులుముకొని చూసేసరికి, నాళ్ళు కోరిన విధంగానే పట్నం పాలిమేరల్ పున్నారు.

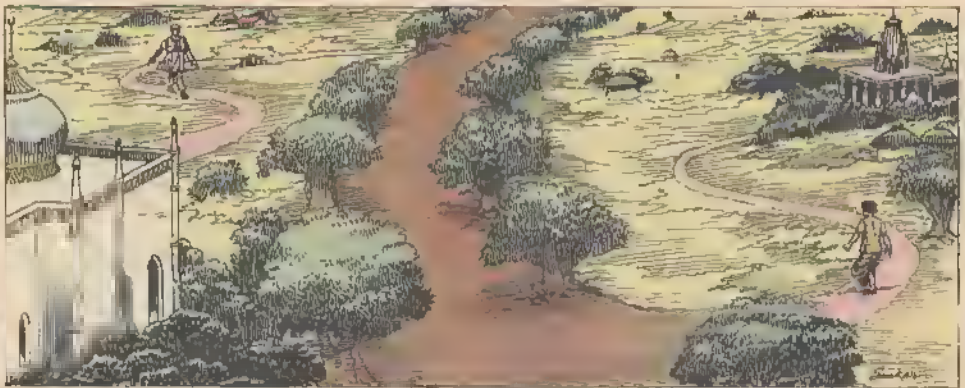
ఆటవికులకు మేలు జరిగి వుంటుందని మిత్రులిద్దరూ అనుకున్నారు. ఇక మీదట ప్రపంచంలో ఏ శక్తి తమను విడదీయకుండాదీసి, ఆ విధంగా దివ్యుణ్ణి ప్రార్థించాడో.

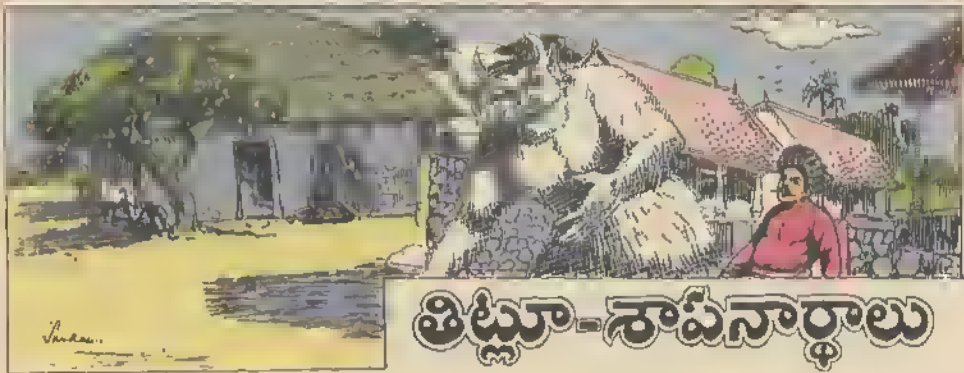
చాలనీ అనుకుంటూ ఆనందంగా ముందుగువేశారు.

వాళ్ళలా కొంతదూరం వెళ్ళేసరికి బాటకు ఒక ప్రక్కగా గుడి, మరో ప్రక్కగా మసీదు కనబడ్డాయి. అప్పుడు ఇద్దరూ కూడా, "అమ్మయ్య! దైవప్రార్థన చేసుకునే అవకాశం వచ్చింది," అనుకుని సంతోషించారు.

అప్పన్న గుడివైపు నడిచాడు. అబ్బుల్లా మసీదువైపు నడిచాడు. ఇద్దరూ కూడా నాలుగడుగులు వేసి వెనక్కు తిరిగి, ఒకేసారి, "అయ్యో! మనం విడిపోయామేమిటి?" అన్నారు.

"అయ్యో! వీళ్ళు ఎంతో మంచివాళ్ళు. వీళ్ళలో స్వార్థం ఏ కోశానా లేదు. వీళ్ళ స్నేహం ఎన్నో అగ్ని పరీక్షలకు తట్టుకుని నిలబడింది. తమ స్నేహం మరింత బలపడాలని, నన్ను ప్రార్థించాలనుకున్నారు. కానీ ఇప్పుడు నా పేరు చెప్పి వీళ్ళు విడిపోయారు!" అని దేవుడా ఇద్దర్నీ చూసి బాధపడ్డాడు.

పిట్టా-శాపనార్థాలు

ఒక గ్రామంలో ఒక వడ్డీవ్యాపారి ఉండే వాడు. వాడు పరమ పాపిష్టివాడు. అందు చేత వాడికి ఎప్పుడూ దేవతలు కనిపించక పోయినా పిశాచాలు మాత్రం తప్పక కనిపిస్తూండేవి.

పిశాచాలను చూస్తే మంచివాళ్ళు దడుచు కుంటారు. కాని పాపిష్టివాళ్ళకు పిశాచాల భయం ఉండదు.

ఈ వడ్డీవ్యాపారి ఆ గ్రామంలో ఉన్న ఒక పేదరారికి అప్పు ఇచ్చాడు. ఆ పేదరాలు ఆరుగురు పిల్లల తల్లి. అకస్మాత్తుగా భర్త పోయాడు. పిల్లలకు ఇంత గంజి కూడా కాచిపోయలేని స్థితిలో ఆవిడ రెండేళ్ళక్రితం వడ్డీవ్యాపారి దగ్గర ముప్పై రూపాయలు అప్పు చేసి తన ఇల్లు తాకట్టు పెట్టింది. మరుసటి ఏడు ఆమె పాతబాకీ చెల్లు వేయ లేకపోగా మరొక పదిహేను రూపాయలు అప్పు చేసింది. వడ్డీవ్యాపారి ఆ బాకీలకు

వడ్డీకట్టి, వడ్డీలకు మళ్ళీ వడ్డీలుకట్టి, అంతా కలిపి నూరు రూపాయలకు తెక్కుతేల్చాడు. పేదరాలుండే ఇల్లు నూరు రూపాయలకన్న ఎక్కువ ఖరీదే ఉంటుంది. అయివా ఆ ఇల్లు ఖాళీచేయించి స్వాధీనం చేసుకుందామని వడ్డీ వ్యాపారికి దుర్బుద్ధి పుట్టి, ఒకనాటి ఉదయం పథకంప్రకారం వీధిలోకి అడుగు పెట్టాడు.

సరిగ్గా ఆ సమయానికే ఒక పిశాచం తన ఇంటి ముందుగా పోతూ వడ్డీ వ్యాపారికి కనబడింది.

“ఏమిటి గిరాకీ? ఇలా వస్తున్నావు. ఇవాళ మా ఊళ్ళో ఎవరికన్నా మూడిందా ఏం?” అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి పిశాచంతో.

పిశాచం నవ్వి, “నిజమే, మీ ఊరు వచ్చి చాలాకాలమయింది. ఏమన్నా ఆహారం దారు కుతుందేమోనని బయలుదేరి వచ్చాను. నువ్వు ఎంతదాకా?” అని అడిగింది.

పేదరాలి ఇల్లు స్వాధీనం చేసుకో బోతున్నానని వడ్డీవ్యాపారి, తాను పెట్టిన అప్పు గురించి, దానిమీద పెరిగిన వడ్డీ గురించి తిరిగి చెల్లించ లేని పేదరాలి పరిస్థితి గురించి పిశాచానికి చెప్పాడు.

"అబ్బా, రెండేళ్ళు తిరగకుండానే అసలు కన్న వడ్డీ ఎక్కువయిందే! మీ మనుషులు మమ్మల్ని తెలియక అడిపొసుకుంటారు గాని, మీలో మమ్మల్ని మించిన వాళ్లు చాలామంది ఉన్నారు!" అన్నది పిశాచం.

వడ్డీవ్యాపారి ఈ మాటలు విని కొంచెం కూడా ఆగ్రహించకపోగా, మనసులో చాలా గర్వించాడు. ఇతరుల నుంచి ధనం పెండ్లంలో తానెంత నమర్చుకొన్నాడో ఆయనకు తెలుసు.

వారు మాట్లాడుకుంటూ కొంతదూరం వెళ్లేసరికి ఒక పూరిగుడిసెలోంచి ఎవరో స్త్రీ తన కొడుకు మీద కోప్పడటం వినిపించింది. "నిన్ను పిశాచం మింగా! తలుపు జాగ్రత్తగా మూయమని ఎన్నిసార్లు చెప్పినా నీకు జ్ఞాపకం ఉందదేం! మాయదారిపెల్లి వచ్చి కాస్తా వెన్నంతా మింగి పోయింది!" అంటున్నది.

"అదుగో నీకు ఆహారం! అవిడ తన కొడుకును నీకు మింగ బెడుతుందిట. హాయిగావెళ్లిమింగు," అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి పిశాచంతో.

పిశాచం నవ్వి, "అది మాటవరసకు అన్న మాటే గాని, అవిడ మనస్ఫూర్తిగా తన కొడుకును నాకిస్తాననటం లేదు. ఇంత అను

భవం వున్నవాణ్ణి నాకాపాటి తెలియదా?" అన్నది.

మరికొంత దూరం వెళ్లక ఒక చోట భార్యాభర్తలు ఒకరినొకరు కోపంతో తెగ తిట్టుకుంటున్నారు. ఒకరినొకరు, "నిన్ను పిశాచం మింగా!" అని తిట్టుకోవటం వని, వడ్డీవ్యాపారి పిశాచం కేసి తిరిగి, "ఇది ఇంకా మంచి అవకాశం! ఒక్క దెబ్బతో ఇద్దరిని మింగవచ్చు!" అన్నాడు నవ్వుతూ.

పిశాచం తల అడ్డంగా తిప్పి, "అవి తిట్లేగాని నిజమైన శాపనాథాలు గావు. ఆ సంగతి నీకు తెలియదు. మన దారిన మనం పోదాం పద!" అన్నది.

వారు మరి కొంతదూరం నడిచి పేదరాలి ఇల్లు చేరుకున్నారు. వడ్డీవ్యాపారి ఇంటి తలుపు తట్టాడు. పేదరాలు వచ్చి తలుపు తీసి, వడ్డీవ్యాపారిని చూసి, "ఏం నాయనా?" అని పలకరించింది.

"మరేం లేదు, పిన్నీ, నీ బాకీ అసలు ఫాయీదాలు చేరి గొలుసు వడ్డీ లెక్కన నూయి యావాయిలయింది. ఈ ఇల్లము

నాకు తాకట్టు పెడితివి. ఈ రెండేళ్ల లోనూ ఒక్క దమ్మిడి చెల్లువెయ్యక పోతివి. నువ్వు మాత్రం ఎక్కణ్ణుంచి తెస్తావులే! ఇల్లు బాకీకి సరిపోతుంది. అందుచేత నువ్వు ఇవాళే ఇల్లు ఖాళీచేసి నాకు స్వాధీనం చేసి బాకీచెల్లువేసుకో. ఈ మాటచెప్పి పోదామని వచ్చాను," అన్నాడు వడ్డీవ్యాపారి.

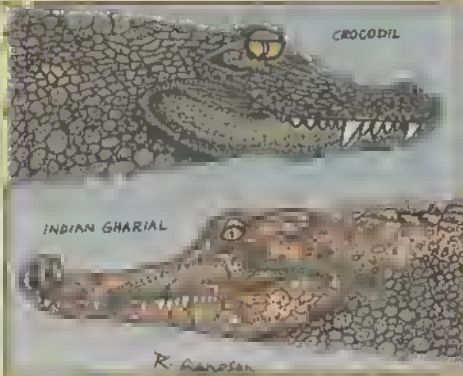
పేదరాలికి మండిపోయింది. "నీ కడుపు కాలా! నిన్ను పిశాచం మింగా! సలభై అయిదు రూపాయలు చెతిలో పెట్టి ఇల్లు కాజేస్తావట్రా? ఉండు నీ సంగతి చెబుతా," అంటూ లోపలికి వెళ్ళింది.

ఆవిడ వెనక్కు తిరిగిన మరుక్షణం పిశాచం వడ్డీవ్యాపారిని గుటుక్కున మింగి తన దారిన తాను వెళ్ళిపోయింది.

పేదరాలు వడ్డీవ్యాపారికి దేహశుద్ధి చెయ్యడానికి చీపురుకట్ట తీసుకువచ్చేసరికి బయట ఎవరూలేరు. వీధి వీధంతా నిర్మా నుష్యంగా ఉంది. "ఇంతలోనే ఏమైపోయా డబ్బా?" అనుకుంటూ పేదరాలు తలుపు వసుకుంది.

ప్రకృతి వింతలు

రాక్షసబిల్లుల జాతివి!

ఒకప్పుడు భూమి మీద నివసించిన 'డినోజార్స్' అనే రాక్షసబిల్లులకూ, ఈనాటి మొసళ్ళకూ రూపంలో దగ్గరి పోలికలున్నాయి. మొసళ్ళు మామూలుగా పెద్ద పెద్ద మడుగులలోనూ, తటాకాలలోనూ, నదులలోనూ నివసిస్తాయి. వీటిలో ముఖ్యంగా 'క్రోకోడిల్ డి', 'గాని యాలి డి' అనే రెండు రకాలు ఉన్నాయి. అహరం, అలవాట్లు ఒకటి అయినప్పటికీ ముఖం ఆకారంలో మాత్రం రెంటికీ కొద్దిగా తేడా ఉంటుంది. మొసటి వాటికి చెడల్పాటి నోరు ఉండడమే కాకుండా కింది

దవడ నాలుగు పన్ను పెద్దదిగా బయటికి కనిపిస్తూ ఉంటుంది. రెండవ రకం వాటికి పొడవాటి నన్నటి ముక్కు, ఎత్తయిన ముక్కుపుటాలూ ఉంటాయి. పళ్ళు అంతగా బయటికి కనిపించవు.

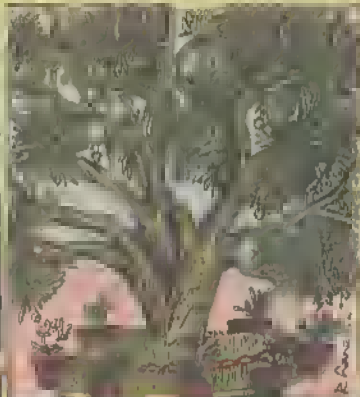
గాండ్రించే పులులు!

ఆగ్రహంతో ఉన్న పులులకు చెవులు నిక్కబొడుచు కుంటాయి. చెవుల మీద గుండ్రటి చారలు కూడా కని పిస్తాయి. అటువంటివి ఆ క్షణమే ఎదుటివారి మీదికి ఉరుకు తాయి. అయితే, చెవులు నిక్కబొడుచుకోకుండా మామూలుగా ఉన్నప్పుడు పులులు అంతగా కోపంగా లేవని గ్రహించ వచ్చు. అలాంటప్పుడు ఎవరైనా ఎదురుపడితే కోరలు చూపుతూ గాండ్రిస్తాయి. ఆ తరువాతే ఉరుకురాయన్నమాట. మొరిగే కుక్కలు కరవపు అంటారు కదా, అలాగే గాండ్రించే పులులు కూడా వెంటనే పైన పడవని చెప్పవచ్చు!

అతిప్రాచీనం!

మామూలుగా మామిడి చెట్టు యాభైయేళ్ళు జీవిస్తాయి. అయితే, 1912వ సంవత్సరంలో కోయంబత్తూరులో వ్యవసాయ కళాశాల నిర్మించడానికి కొస్తు స్థలంలో అప్పటికే 50 సంవత్సరాలు నిండిన ఒక మామిడి చెట్టు ఉన్నది. అది ఈనాటికీ సజీవంగా ఉండడమే కాకుండా, యేటా 2000 కాయలు కాస్తున్నది. ఒక్కొక్క కాయ 250 గ్రా|| బరువు ఉంటున్నది. ఈ మామిడి చెట్టుకు ఇప్పుడు సుమారు 140 సం|| ఉందవచ్చని భావిస్తున్నారు. మనదేశంలోని ప్రాచీన వృక్షాలలో ఒకటైన దీని బొదె చుట్టుకొలత 14 అడుగులు. 40 అడుగుల పొడవుగల వీటి కొమ్మలు బరువుతో విరిగిపోకుండా తగు

ప్రపంచంలోని మహత్తరమైన
గన్ యొక్క సజీవ ప్రతిరూపాన్ని
ఇప్పుడు మీ అబ్బాయికి యివ్వండి!

పెద్దవాడైన మీ చిన్నారి బాబుకు ఇకమీదట బమ్మలు అవసరం లేదు. ప్రపంచంలోని విశిష్టమైన తుపాకీ యొక్క నిజమైన త్రోను మీ అబ్బాయికి దరిచూపండి.

ట్రూ-గన్. ఇండ్రల్ రిలేవు శ్రేష్టమైన కమాండో యూనిట్ 'మొస్సాడ్' రూపొందించిన UZI సబ్ మెషిన్ గన్ కు నశవ ప్రతిరూపం.

అనుభూతి, నిర్మాణంలో పరిపూర్ణత, సైజు, ఆకారం, ధ్వని - ఏటస్సుటిలోను ట్రూ-గన్ అనలును పోలివుంటుంది. ట్రేగర్ ను లాగేంతవరకూ - అనలుడు, దీనికి గల తేడా ఏమిటో మీరు చెప్పలేరు!

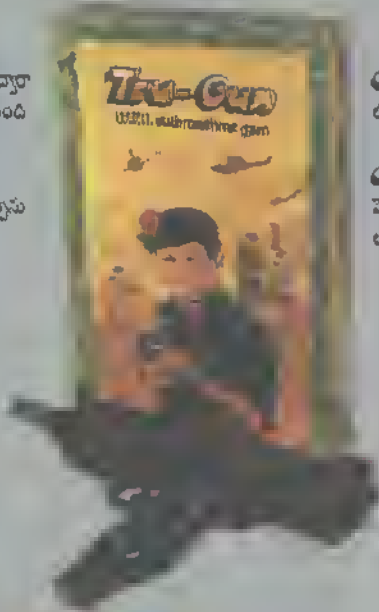
☐ జ్వలంతమైన టేక్ ద్వారా ఏటీఎ వేగంగా చిమ్ముతుంది

☐ అతి వేగంగా, నిరాటంకంగా ప్రెల్లవచ్చును

☐ పగిలిపోయి ఉన్నతస్థాయి ఫ్లాష్ లైట్

☐ వదులైన అంచులు, రిహవు తునకలూ లేనిది

☐ చలువు, అలివ్ గ్రీన్, మెటాలిక్ పింక్ రంగులలో లభిస్తుంది

సరికొత్త

Tru-Gun

U.Z.I. సబ్ మెషిన్ గన్

జీసెబిం దట్టించబడిన సబ్ మెషిన్ గన్

థామ్మనిపించే ప్రత్యేక పరిచయపూర్వక తగ్గింపు!

ఈ హిమ్ ను కత్తిరించి, మీరు ఎప్పుడూ అభిమానించే టమ్మల దురాదానిని మాట్ చేస్తే ట్రూ-గన్ UZI సబ్ మెషిన్ గన్ పై 6% తగ్గింపు లభిస్తుంది.

పేరు :

వెలుప :

రిమార్కు :

ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ :: బహుమానం రు. 100/-

ఈ ఫోటోల వ్యాఖ్యలు 1993 జూన్ నెల సంచికలో ప్రకటింపబడును.

M. Natarajan

Anant Desai

పై ఫోటోలకు సరియైన వ్యాఖ్యలు ఒక్క మాటలో గానీ, చిన్న వాక్యంలో గానీ కావాలి. (రెండు వ్యాఖ్యలకూ సంబంధం ఉండాలి.) * ఏప్రిల్ నెల 15వ తేదీలోగా వ్యాఖ్యలు మాకు చేరాలి. * మాకు చేరిన వ్యాఖ్యలలో అత్యుత్తమంగా ఉన్న సెట్టుకు (రెండు వ్యాఖ్యలకు కలిపి) రు. 100/-లు బహుమానం. * వ్యాఖ్యలు రెండూ పోస్టు కార్డుపైన రాసి, ఈ అడ్రసుకు పంపాలి : చందమామ ఫోటో వ్యాఖ్యల పోటీ, మద్రాసు - 26.

ఫిబ్రవరి నెల పోటీ ఫలితాలు

మొదటి ఫోటో : ఎక్కడుంది శాంతి ?

రెండవ ఫోటో : లోకమంతా అశాంతి!

పంపనవారు : ఐ.ఆర్. అదిత్య, ఐ.ఆర్. ప్రతాప, నరసింహ టవర్స్, నరసింహనగర్, విశాఖపట్నం.

బహుమతి మొత్తం రు. 100/- నెలాఖరులోగా పంపబడుతుంది.

చందమామ

ఇండియాలో సంవత్సర చందా : రూ. 48.00

చందా పంపవలసిన చిరునామా :

డాక్టర్ ఎజిస్సెన్, చందమామ బిల్డింగ్స్, వడపాలని, మద్రాసు - 600 026

Printed by B.V. REDDI at Prasad Process Private Ltd., 188 N.S.K. Satal, Madras 600 026 (India) and Published by B. VISWANATHA REDDI on behalf of CHANDAMAMA PUBLICATIONS, Chandamama Buildings, Vadapalani, Madras 600 026 (India). Controlling Editor: NAGI REDDI.

The stories, articles and designs contained herein are the exclusive property of the Publishers and copying or adapting them in any manner will be dealt with accordingly.

Ishq
mera
mazhab hai.
Rasna Mera Drink
Hai.

Yesterday at my school drama, I was
like Amitabh Bachchan as in 'Khuda Gawah'.
And everyone clapped and applauded.
And when I came home you know what
Mummy asked? 'So little Ustad, what
do you want to drink?' You know what
I said? 'Ishq mera mazhab hai,
Rasna Mera Drink Hai.' And then
I drank up the whole jug of
pyaara Rasna

I Love You Rasna

More Taste —
— More Fun

TERRIFIC

**WE'LL SIMPLY LOVE
THE FRUIT IN IT**

Send 20 Nutrine Soft Hearts
wrappers for a FREE Bunny mask*
to Nutrine Confectionery Co. Ltd.,
No. 7, 17th Avenue, Harrington Road,
Madras 600 031

nutrine
Soft Hearts
JUICY, CRUNCHY, FRUITY, TREATS

nutrine

The widest smile